11. Årg. 1 Maj 1906. Pren.-pris ¼: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

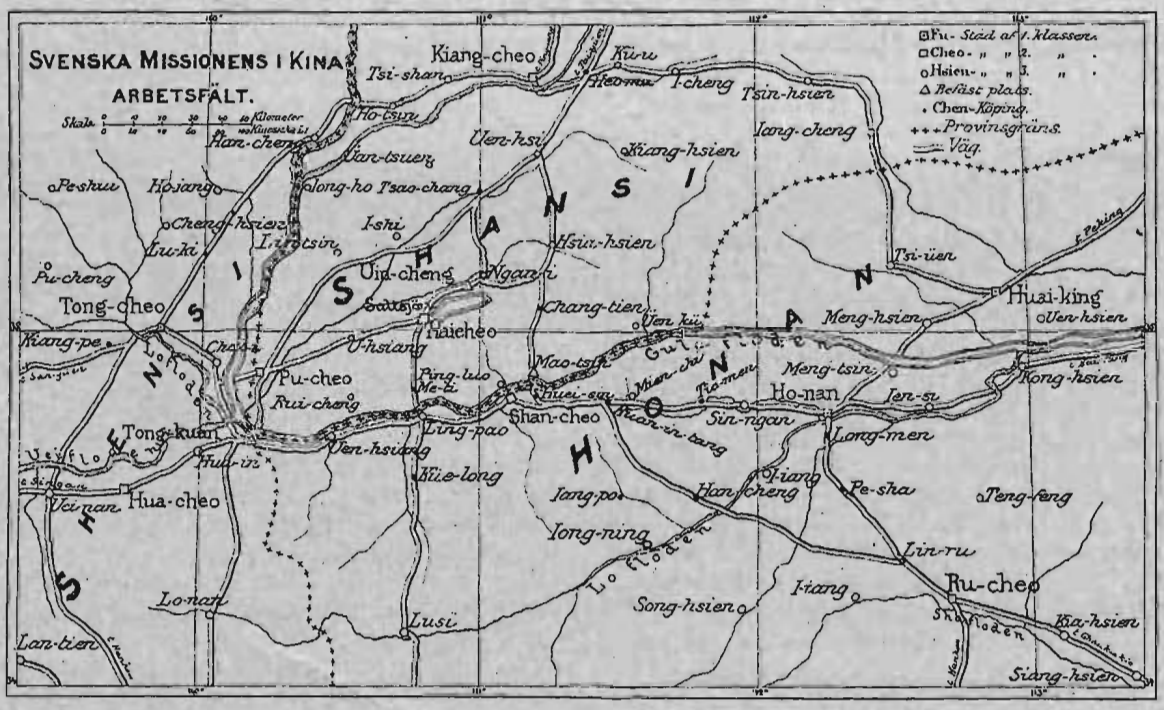

Innehåll:

Praktiskt sätt att bedja för missionen. — Föd mina lamm. — Från missionens ledare på fältet. — Världsmissionen under år 1905. — En adress till Tuan Fang. — Brefafdelningen. — Hemarbetet. — Kina och den kristna missionen. — Tack! — Tillkännagifvanden.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Praktiskt sätt att bedja för missionen.

Af
Professor G. Warneck.

Bönen är en väldig kraft i Guds rike. Hvad bönen har åstadkommit i gångna tider och också nu uträttar, skall blifva fullt kändt först på den dag, då alla hemligheter skola uppenbaras. Men redan nu se vi dock något af dess kraft uppenbaradt i de människors lif och verksamhet, som enligt Guds måttstock äro bedjande människor. »Se, han beder!» står skrifvet öfver Pauli lif allt ifrån hans omvändelse. Och om man skulle försöka att förklara denne utomordentlige mans framgångar såsom missionär utan att taga *bönen* med i räkningen, så hade man utelämnat själfva den viktigaste faktorn. Den apostel, som i stor ödmjukhet kunde säga om sig själf: »Jag har arbetat mer än de alla», hade utan tvifvel en mycket hög tanke om bönens kraft, då han kan gifva en sådan uppmaning som denna: »Så förmanar jag nu *framför allt,* att böner, åkallan, förböner och tacksägelser hållas för alla människor», och när han aldrig tröttnar att åter och åter på det mest enträgna och allvarliga sätt bönfalla bröderna att med honom kämpa i sina böner till Gud för honom. Det är, liksom skulle en strid utkämpas, i hvilken endast gemensam bön kunde gifva seger (Rom. 15: 30; Ef. 6: 18—20; Kol. 4: 3; 1 Tess. 5: 25; 2 Tess. 3: 1)

I synnerhet i missionsarbetet behöfva vi den kraft, som ligger i bönen. Ett väldigt arbete har lagts i våra händer genom Jesu befallning, att vi skola göra alla folk till lärjungar. De svårigheter, som stå i samband med utförandet af denna befallning, liksom ock de fientliga krafter, som stå oss i vägen, måste ingifva oss en sådan känsla af otillräckligheten af all mänsklig kraft, att vi skulle förtvifla, vore icke bönen satt vid sidan af arbetet eller rättare framför detsamma. Missonsarbete måste leda till bön,och bön för missionen måste uppbära arbetet, om detta skall hafva framgång. Sålunda blir frågan om bönen en fråga af den största praktiska betydelse. Hurudan skall då den bön för missionen vara, som skall göra arbetetet fruktbärande?

I. Hvem skall bedja för missionen?

1) Icke hvem som helst kan bedja för missionen. Det är mycket svårare att bedja för missionen än att bidraga till dess underhåll. Jesus uppmanade sina »lärjungar» att bedja Herren om arbetare för skörden, och Paulus utbad sig »brödernas» förböner. »Lärjungar» voro sådana, som följde, älskade, liknade och tjänade Jesus, och »bröder» voro sådana, som trodde på Herren Jesus Kristus såsom sin Frälsare, som mottagit barnaskapets ande, genom hvilken de kunde ropa: »Abba, Fader», som hade gemenskap med hvarandra och på grund af denna gemenskap ägde ett hjärtligt och lefvande intresse för Pauli arbete för utbredandet af Guds rike, hvilkas hjärtan blifvit gripna af hans anhållan om deras förböner. *Endast sådana, som hafva erfarit Guds nåd i Jesus Kristus och genom sina böner ingå i det heliga, äro dugliga att bedja för missionen.* Du kan icke bedja för missionen, om du icke lefver ett bönelif, och ett bönelif kan du lefva, endast om du kommit till ett lif af gemenskap med Gud. Den gamle Blumhardt sade en gång: »Huru svårt är det icke att lefva ett sådant lif, att vår Fader i himmelen säger om oss: 'Se, han beder! såsom han kunde säga om Kornelius och om Paulus.» Borde icke detta drifva oss att åter och åter ropa: »Herre, lär oss att bedja»?

2) Bön för missionen är förbön. Men utan tvifvel hafva vi mycket lättare att bedja för oss själfva än för andra. Att bedja för andra lika villigt och lika brinnande, som om man både för sig själf, förutsätter en mognad i det kristliga lifvet och i synnerhet i den kristliga kärleken, som gifver ett »prästerligt» hjärta. Jag kan i sanning bedja endast för dem, som jag i sanning älskar. Att Guds namn må förhärligas, hans rike upprättas och hans vilja ske, därom kan jag bedja endast, om jag af hela mitt hjärta önskar att se detta ske. Likaså måste missionen intressera mig personligen, ja, jag måste älska den af hela mitt hjärta, innan jag med full sanning kan önska att blifva en bedjare för missionen. Bön för missionen framtvingas icke genom några allmänna uppmaningar; den födes där, hvarest tillväxt och mognad i det kristliga lifvet gifvit ett »prästerligt» hjärta.

3) Bön för missionen kan bära frukt, endast där vi hafva åtminstone någon kunskap om missionen. Många böner, icke endast för missionen utan äfven för annat, äro alltför allmänna och tärglösa, ehuru visserligen mer än tillräckligt långa. Moody berättar om en enkel kvinna, som på ett möte afbröt en mans långa bön med de orden: »Men bed då om något!» Den, som beder i sanning, måste bedja om något bestämdt; detta är en sanning, som ofta glömmes. Om vi verkligen vilja bedja för missionen, är det icke nog, att vi ha blott en allmän kunskap om arbetet; vi behöfva äfven hafva någon specialkunskap, så att vi veta, hvad som behöfves, och kunna ihågkomma vissa behof, vissa svårigheter, vissa personer. Sådan kunskap sätter oss i stånd att göra våra böner bestämda. Paulus uppmanar, att »framför allt böner, åkallan, förböner och tacksägelser hållas för alla människor», och sedan angifver han särskilda böneämnen: »konungar och all öfverhet» samt förklarar, hvarför man bör bedja för sådana. En kristen, som är förtrogen med missionens arbete, inskränker sig icke att bedja för »konungar och all öfverhet», utan han utväljer någon viss kristlig eller hednisk regering, hvars görande och låtande för ögonblicket har särskild betydelse. Likaså inskränker han sig icke till att bedja för missionärerna i allmänhet, utan han beder för vissa personer, som han känner, vare sig personligen eller genom missionstidningarna, och framlägger för Herren deras särskilda behof. Pau-

lus bad: »Kämpen tillika med mig i edra böner för mig till Gud», och vår tids missionärer framkomma ofta med samma anhållan. En underbar kraft gifves genom det medvetandet: »Någon beder för mig». Ja, det är en stor hjälp och tröst för en ensam, kanske för faror och frestelser utsatt missionär, att veta, att han *personligen* är ihågkommen i bön. Ju mer vi bedja för någon, som vi känna, och för särskilda förhållanden, som äro oss bekanta, dess allvarligare, ihärdigare och mer brinnande och därför äfven kraftigare blir vår bön för missionen.

Forts.

Föd mina lamm!

Vi minnas alla, vid hvilket tillfälle vår käre Frälsare uttalade dessa ord. Det var efter sin uppståndelse, då försoningsoffret var framburet, och han stod i begrepp att återgå till sin Fader för att på hans högra sida mana godt för oss och vänta, till hans fiender blefve lagda honom till en fotapall.

»Gån ut», »vårda», »föd».! Så lyda uppmaningarne emellan uppståndelsen och himmelsfärden.

Dessförinnan hade Jesus själf varit den främste i att predika ordet, bota de sjuka och antaga sig en lidande mänsklighet. Ansvaret förflyttas nu på hans lärjungar, och då i hans stora församling finnas såväl fäder som ynglingar och barn, behöfves ock uppmaningen: »Föd mina lamm!»

Ute på missionsfältet ägnas i början den hufvudsakliga uppmärksamheten åt de äldre, men allt efter som arbetet framskrider, gör sig de yngres behof af fostran mer och mer gällande. Undervisningen är i Kina högt värderad, och kristna föräldrar hvarken böra eller vilja sända sina barn till hedniska skolor.

Vår önskan är att på hvarje missionsstation kunna upprätta gosskolor och åtminstone tills vidare en större flickskola i hvarje provins.

Det senare målet ha' vi uppnått — deras antal skulle vi lätt kunna betydligt föröka; gosskolorna däremot äro ännu långt ifrån hvad de borde vara. Antalet barn i familjerna ökas för hvarje år. Undervisningen är ej fri, men föräldrarne kunna ej bestrida alla utgifterna. Redan nu äga vi som evangelister tvenne af våra f. d. skolgossar och i evangelistskolan fyra. Viktigt är ock, att icke arbetet bedrifves ensidigt, såsom t. ex. endast bland gossar eller ock endast bland flickor. Tiden kommer, då de unga skola inträda i äktenskap (i Kina mycket tidigt), och af största vikt är då att hafva kristna ynglingar och jungfrur, som gemensamt kunna bilda det nya hemmet och grundlägga det kommande släktet, som ej vet om »ett fäderneärft lefverne» i synd och hedniskt mörker utan likt fordom Timoteus »från barndomen känna de heliga skrifterna, som kunna göra dem visa till frälsning genom Jesus Kristus',» 2 Tim. 3: 15. Vi bedja därför att på våra vänners hjärtan ännu en gång få lägga de unga och deras uppfostran. Frambären dem i bön och uppfyllen en af Frälsarens sista uppmaningar:

»Föd mina lamm!»

»I stilla glans han träder fram.
Af spridda får och späda lamm
Han sig en hjord församla vill,
Den himmelriket hörer till.»

A. B.

Från missionens ledare på fältet.

Det nya året ingick med frid, om ock under yttre nöd för somliga af våra kära syskon. Broder Rickard Andersson var fängslad vid sjukbädden till följd af sitt brutna ben. Herren till pris är det nu snart läkt, och hoppas vi, att han om några dagar kan få lämna sängen.

Hos syskonen Hahnes utbröt smittkoppor, dock af lindrigare art. Syster Anna Hahne och de två yngsta barnen blefvo angripna, men äro de nu återställda.

Litet hvar i närheten läto vi omvaccinera oss. I Kina tror man nog på vaccinationens nytta. Ganska ofta inträffa smittkoppfall bland missionärer och med dödlig utgång. I de allra flesta fall visar det sig då, att dessa ej varit omvaccinerade.

* * *

På flera af stationerna pågå nu bibelkurser. I Honanfu och Yungning, i Nienchï och Hancheng hafva sådana hållits och i Sinan och Yuncheng göras förberedelser därtill.

Underrättelserna från Sinan äro glädjande. Kapellet är fullt om söndagarne, och uti en by ett stycke från staden finnes ett tiotal personer, som inbjudit evangelisten Chen att komma till dem och afvänja dem från opium.

Bibelkvinnan Chi, skrifver broder Stålhammar, har blifvit mycket uppmuntrad uti en by 30 li söder om Nienchï, hvarest hon förut rönt en hel del förföljelser.

Broder Hugo Linder skrifver, att de gudstjänstbesökandes antal i Tungkwan tilltagit, och att en handlande i Tungchow vid namn Iang nu kommit öfver på Herrens sida, efter att förut hafva varit bunden af sitt vegetarianska löfte.

I Ueinandistriktet äro förhållandena ej ännu ordnade till vår fulla belåtenhet, men vi bida efter Herrens hjälp.

Evangelistskolan har börjat, och blir antalet elever detta år antagligen sju, då alla hunnit komma. Evangelisten Chang-Chï-Heng's äldste son har nyss återvändt till Peking efter en kortare vistelse i hemmet. Han utvecklar sig lofvande och har goda vitsord från sina lärare.

Gosskolorna äro ännu i saknad af hjälp. Mera kunde göras, vore den personliga och ekonomiska bärkraften större.

A. B.

Världsmissionen under år 1905.

Af Rev. *Henry Otis Dwight.*

III.

Ostindiska öarna.

Det är ej endast med afseende på skolväsendet, som stora omstörtningar nyligen ägt rum på Filippinerna, utan följderna af dessa omstörtningar hafva sträckt sig äfven till det religiösa området. Bibeln har på senare tider erhållit en ofantligt stor spridning. Under det gångna året hafva de olika missionssällskap, som arbeta på Filippinernas evangelisering, enträget bönfallit om flere arbetskrafter. Enligt deras utsago tyckes det nu vara en missionens tid för Filippinerna.

Vi vilja ej heller underlåta att säga några ord äfven om Sumatra, ty det värmer hjärtat att höra talas om Guds rikes framgång i spridda delar af världen, hur okända dessa aflägsna orter än för oss må vara. År 1862 upptog det Rhenska Missionssällskapet arbetet bland stammarna i Silindungdalen på Sumatra. Missionärerna vinnlade sig därvid särskildt om att genom evangelium söka vinna battastammen, som utgjordes af grymma människoätare. Af dem hade åtskilliga år förut tvenne amerikanska missionärer mördats, då de sökt bringa dem frälsningens budskap. När Nommensen, det Rhenska Missionssällskapets förste missionär i Silindungdalen, anlände dit, varnades han af battafolket att slå sig ned bland dem. »Du är som ett sädeskorn, utkastadt på en hård väg. Af första fågel blir du uppslukad», ljöd varningen. Men missionären, som visste sig vara kallad af Gud, svarade förtröstansfullt: »Han, som kastat ut mig på denna hårda väg, förmår äfven bevara mig». Af sitt trogna och uthålliga arbete såg han dock ringa frukt. Men nu efter 40 år har arbetet burit riklig frukt. Af battafolket hafva 15,000 öfvergått till kristendomen, och väckelsen har spridt sig äfven till andra delar af ön. I Tobadistriktet finnas 10,000 kristna, och från alla håll höras böner om lärare. Förra året ombådos några af missionärerna att upptaga arbete i norra Sumatra, alldeles på gränsen till det muhammedanska området därstädes. När missionärerna hänsköto frågan till missionsstyrelsen i hemlandet, fingo de följande svar: »Gån framåt, ty det är Gud, som leder eder».

Indien.

Af de 300 millioner, som bebo detta vidsträckta land, äro ungefär 200 millioner ännu försjunkna i det mest hopplösa mörker. Det ser ut, som skulle detta outsägliga mörker endast småningom genomträngas af evangelii strålar. Och dock har den engelska regeringen utöfvat ett upplyftande och välgörande inflytande på dessa förblindade hedningar. Regeringen har i Guds hand fått vara ett medel att nedbryta många af de största hindren för Guds rikes utbredande i Indien. Äfven flere andra omständigheter hafva de sista åren bidragit till evangelii framgång därstädes. Under det förflutna året härjades landet af pest och kolera, och rika tillfällen bjödos då Guds vittnen därute att få tjäna de lidande hedningarna. Äfven genom de svåra jordskalfven bereddes för de troende tillfälle att ådagalägga Kristi sinne gent emot dem, som stodo utanför Guds rike. Kärlekens språk talade under dessa tider mäktigt till hedningarnas hjärtan. De infödda troendes lif tala ock godt för kristendomen. En hedning från norra Indien har förklarat, att af 100 hedhedniska ämbetsmän taga 99 mutor, men att bland de kristne ämbetsmännen är förhållandet omvändt. Bland hundra af dem är det svårt påträffa en enda, som söker skaffa sig orättfärdig vinning.

Med hjärtan fulla af vördnad och undran måste vi stanna några ögonblick inför den väckelse, som nyligen ägt rum i norra Birma. De missionärer, som verkat där, voro egentligen utsända för att bland birmanerna söka sprida evangelii ljus, men de rönte i detta sitt arbete blott ringa framgång. Manade af Gud drogo de allt längre mot norr, kommo där i beröring med de vilda karenerna, med shanfolket och flera andra vilda stammar. Och småningom hafva hela skaror, tillhörande dessa stammar, öfvergått till kristendomen. Nu har arbete upptagits äfven bland det vilda musöfolket i Kengtungdistriktet. Detta ligger alldeles på gränsen till Kina. En storartad framgång har missionsarbetet här rönt. Stora skaror hafva kommit till tro och låtit döpa sig i Herren Jesu namn. Denna väckelse bland musöfolket har gjort ett djupt intryck på bergstammarne i södra Kina, och vår innerliga bön är, att detta intryck måtte blifva varaktigt och bära frukt.

Äfven i andra delar af det stora kejsardömet Indien hafva hela skaror af den lägre befolkningen gått öfver på sanningens sida. Låtom oss endast anföra ett exempel ur metodistmissionens historia. För omkring 30 år sedan döptes förstlingsfrukten från Ikkadu, en plats belägen ungefär fem svenska mil från Madras, och först för 16 år sedan slog en missionär ned sina bopålar på denna plats. Men underbart har arbetet där skridit framåt. Förutom själfva missionsstationen finnas där nu en större kyrkobyggnad, ett stort sjukhus och tvenne barnhem jämte ett spetsväfveri. I det ena barnhemmet erhålla hundra gossar god vård och kristlig uppfostran, och i det andra hemmet åtnjuta hundra flickor samma förmåner. På väfveriet, där endast spetsar tillverkas, arbetar en hel skara kristna kvinnor, hvilka på så sätt själfva förvärfva sitt uppehälle. Detta är endast ett exempel bland många. Åter och åter hafva liknande framgångar vunnits på olika platser i Indien.

Många äro af den uppfattningen, att det endast är bland den lägre befolkningen i Indien, som evangelium vinner segrar och eröfrar hjärtan. Men häri taga de miste. Flera brahmanska religionsledare och muhammedanska »fariséer» hafva med en lefvande tro omfattat Kristi lära. Dock är det ofta lättare för medlemmarne af de lägre kasterna att barnsligt tro på kristendomens sanningar, emedan de af brahmanerna föraktats och af dem ej erhållit någon religiös uppfostran. De hedniska lärorna hafva således ej kunnat slå så djup rot i deras hjärtan som i de bildades. Af stor betydelse för Indiens hela utveckling är f. ö., att de lägre klasserna och mellanklasserna vinnas för evangelium.

En adress till Tuan Fang.

Den kejserliga kinesiska studiekommissionen har i dessa dagar gästat vår hufvudstad, och detta har för kinamissionens vänner varit af ett särskildt intresse, därföre att en af de två ledarne för denna kommission är vicekonungen öfver provinserna Fuhkien och Cheh-kiang, Tuan Fang, hvilken under boxare-upproret var högsta styresman för provinsen Shen-si och då genom de kraftiga åtgärder, han vidtog, räddade icke allenast Svenska Missionens i Kina missionärer utan äfven alla andra européer, som befunno sig inom sistnämnda provins. Det är för Sinims Lands läsare väl bekant, huru han utfärdade proklamationer till deras skydd samt under militäreskort sände dem till kusten. Hans välvilja och beskydd utsträcktes äfven till de infödda kristna, och den gåfva af 2,000 tael, han förra året såsom guvernör öfver provinsen Hunan skänkte till Kina Inland missionens sjukhus i Chang-sha (Hunans hufvudstad), vittnar om att han fortfarande har en öppen blick för det goda, som missionen verkar i Kina.

Under sådana förhållanden var det med glädje, som tillfället togs i akt att visa denne man, det missionens vänner i vårt land uppskatta hans ädla handlingssätt. En adress af här nedan återgifna lydelse, textad på pergament, öfverlämnades till honom och mottogs densamma med intresse och välvilja, som fick ett särskildt uttryck genom de gåfvor, Sv. M. förb. och Sv. M. i Kina fingo mottaga, bestående i kopior af det nestorianska monumentets inskriptioner*:

Hans Excellens Vicekonnngen och Kejserliga Sändebudet Tuan Fang.

Eders Excellens!

Ledare af de svenska missionerna i Kina, hvilka lifligt uppskatta de värderika tjänster och den stora välvilja, som Eders Excellens har visat våra missionärer under kritiska omständigheter, anhålla vi vördnadsfullt att, då Eders Excellens nu besöker vårt land, få för Eder uttrycka den tacksamhet och beundran, vi känna för den man, genom hvars ädla och människovänliga åtgärder många af våra missionärers lif blifvit räddade. De sparades sålunda för fortsättandet af det själfuppoffrande verk, som de hitttills utfört och fortfarande söka fullfölja till främjande af Kinas andliga väl, det enda mål vi sträfva att vinna genom förkunnelsen af Jesu Kristi evangelium. På samma gång tillåta vi oss att för Eders Excellens uttrycka den vissa förhoppningen, att det beskydd, som våra missionärer nu åtnjuta i Kina, fortfarande må komma dem till del.

Stockholm 24 april 1906.

O. Bernadotte, Ordf. f. Mongolmiss. — *P. Waldenström*, Ordf. i Sv. Miss. förb. — *O. v. Feilitzen*, Ordf. i Sv. M. i Kina.

K. Frics, Ordf. i Kristl. Stud. Världsförb. — *W. Sjöholm*, Sekreterare. — *J. Holmgren*, Sekreterare.

* Se Sinims Land N:o 1, 1899.

Brefafdelningen

»Dock skall icke töcknet stanna öfver det land, där det varit hopträngdt.»

I tron omfatta vi detta löfte och äro, fastän vi ännu ej utfått det, förvissade, att det förr eller senare kommer att besannas i detta vårt Kina. Vi utså ordet i tid och otid såsom en säd, som man lägger ned om hösten i den kalla jorden och framåt sommaren får skörda. Vi vattna säden med tårar, ty hjärtat gråter ofta öfver den stenbundna mark, vi söka bearbeta. *Vi bedja*, ty vi veta, att endast bönen kan besegra ondskans andemakter i himlarymderna, hvilka hålla denna nation så hårdt fängslad i afguderiets bojor. Vi bedja, ty vi veta, att endast bönen kan hålla vår egen själ varm i köld och likgiltighet, ren i besmittad luft. Endast väntandet efter Herren höjer liksom på örnvingar själen öfver jordegruset med dess omsorger och strider, högt upp i »det himmelska», där vi genom tron blifva försatta med Kristus i Gud — — —

Nyåret. Hvad detta ord innebär för en kines anar knappast en europé. I ett land, där ingen söndag finnes, betyder det, att han då kan emotse en två tre veckors ledighet, då han får roa sig på bästa sätt. Det betyder, att skulder, som ej blifvit betalda under det gamla årets sista månad, få åtminstone en tids anstånd. Gräl och tvister äro för tillfället bilagda. Iklädt högtidsdräkt samt bästa vanor och bruk mötes ett helt folk för en liten tid under synbar välvilja och förståelse. Nyårsvisiter aflägges under de första dagarne endast af män, alla i »full dräkt», om man så hafva kan. Under en lång plommonfärgad atlasrock framskymtar en till fötterna räckande vanligen höge- eller ljusblå vadderad sidenrobe, med för vinden svajande gröna skärpändar. Höga atlasstöflar samt hatt med röd tofs och knapp efter rang och värdighet afsluta kostymen. Sålunda utrustad ser kinesen värdig och imponerande, ja, elegant ut, det kan ingen förneka. Honanfu är ingen liten stad, och genom att den en gång varit hufvudstad bibehåller den ännu en smula förfluten glans. Årets första vecka vimla därför dess gator af gentlemän, som med en stor röd visitkortbok i handen skynda att aflägga visit hos affärsmän och bekanta. Några dagar senare ser man damer i bärstol, utsmyckade med puder och smink och klädda i regnbågens färger, ty det är ju nyår, och alla täfla om att öfverglänsa hvarandra.

Vandrande genom gatorna under årets första dagar hade man rikliga tillfällen att vittna om Gud för kvinnor, sittande på trappafsatserna utanför husen öfverallt. Mycket var ju ytligt i den brokiga tafla, man såg — det kunde ju ej vara annat. Men man gladde sig ändå att se en hel stad i högtidsskrud, förlustande sig på ett synbarligen oskyldigt sätt — ja, det fanns t. o. m. mycket godt i det. Mödrar, som knogat med sömnad under en längre tid, syntes stolta öfver att se sina vanligen smutsiga små rena i sina nya kläder, och fäder ledde sina festklädda gossar vid handen, köpande lek- och sötsaker åt dem. Ja t. o. m. en 20-årig pappa mötte man, som bar sin månadsgamla baby i ny blommig vaddering. Barnets glasartade ögon kunde ännu ej fixera något föremål, men desto stoltare såg fadern ut, där han vandrade fram med sitt lilla paket. Solen sken så vackert, luften var ljum

och mild, ty Gud, som är god mot alla, låt sitt klaraste solsken lysa öfver människors barn, öfver onda och goda, på detta nyår, som ingick vid kejsar Kuangshüs 32:dra regeringsår eller den 24:de januari 1906. Hvad detta år ännu kommer att innebära, är dess bättre fördoldt för våra ögon. Gud vet det. Under hans vingars skugga bo vi midt i fiendeland, under hans blodsbanér kämpa vi för hans rikes utbredande i Kina. Han ger oss intet program för kommande dagar, men dag för dag låter han sin nåd vara väldig öfver oss!

Dessa nyårets ljuspunkter har jag skildrat, för att vi må se och uppskatta äfven det goda hos det folk, för hvars eviga väl vi verka, och hvars sämsta sidor ofta påpekas. Under de senaste veckorna ha vi tyvärr ständigt blifvit påminda om afguderiets mörker. Förståndigt folk förslösa sina hårdt förvärfvade slantar på en massa rökelse m. m. och strömma i stora skaror till hvarje tempel i grannskapet för att offra åt gudarna och nedbedja lycka öfver året. Särskildt kvinnorna egna sig åt denna gudsdyrkan, de veta ju ej bättre. Roligt är dock att nämna, att de ofta komma direkt till oss från sina tempel; kvinnor från stad och land ha öfverlupit oss, visserligen af nyfikenhet, men en del finnas dock, som med intresse lyssna till det glada budskapet.

Våra vänner veta nog, att förlidet år ej slöts med de ljusaste utsikter för utländingar i Kina. Dels genom amerikanska boycotten och dels genom spända förhållanden mellan kinesiska och europeiska myndigheter i Shanghai är det påtagligt, att den anti-utländska andan åter är stadd i tillväxt härute.

Förhållandena mana oss därföre, vare sig vi äro hemma eller på fältet, till uthållig bön, att Herren må styra allt till det bästa för sitt rikes utbredande i Kina.

Honanfu, China i febr. 1906.

Eder i Herren
Mary Ramsten.

Årsberättelse för 1905
från Tungchowfu flickskola.

Vårterminen tog sin början d. 27 febr. och fortgick till den 27 maj, då examen hölls.

Elevantalet under densamma var endast 5, däraf 4 i den lägre afdelningen och 1 i den öfre. *Undervisningen* bestriddes af en kinesisk lärare, Li-uan-fuh, samt undertecknad, som lämnade undervisningen i kristendom (Bibl. hist.) och sång åt lägre afdelningen, kristendom*), geografi, skrifning af latinsk stil samt sång åt den öfre.

Höstterminen tog sin början d. 16:de okt. och afslutades den 13:de jan. Elevantalet ökades nu till 10. Fyra af dem från vårterminen återkommo, däraf 2 voro från Uei-nan, 1 från Hancheng och 1 från Hsiao-i (den femte, som var från Tongkwan, fick ej komma tillbaka), och ökades skaran med ytterligare 1 från Uei-nan (läraren Li's dotter, som varit ifrån skolan ett år), 3 från Han-ch'eng, 1 från Pei-tsai-li i Honan samt 1 från en by, 15 li från staden.

Undervisningen bestriddes som förr af kin. lärare (Li S. S., som togs till gosskolan, ersattes af en Ts'ui S. S. från Ueinan) samt undertecknad, som undervisade i samma ämnen som förut, med eleverna delade i 2:ne afdelningar. (Föreg. termins öfre afdelning delvis indragen, emedan dess enda elev, efter en lång tid af klenhet, endast i mån af krafter kunde deltaga i skolan.)

Hälsotillståndet inom skolan har under årets lopp, med undantag af ofvan nämnda fall, varit synnerligen tillfredsställande. Vid höstens stormöte framhölls för närvarande församlingsmedlemmar vikten af att själfva söka bekosta barnens underhåll vid skolan eller bidraga därtill i mån af tillgångar. Det hade till följd att för *en* af flickorna lämnades det, som bestämdes, in natura (25 skålp. mjöl i månaden) samt att en annan af familjefäderna bidrog med 1 tæl för sin flicka).

Tungchowfu 8 febr. 1906. *Inez Bölling.*

*) Undervisning häri meddelades en del af terminen åt denna afdelning af fröken af Sandeberg.

Redogörelse för skolarbetet i Yungning 1904—1905.

Skoltiden räknas från okt. till maj, men dagen för skolans öppnande varierar något efter förhållandena. Till följd af det långa afståndet för en del barn resa de ej hem på nyåret. Barnen hafva dock några dagars fritid då, och frihet gifves för de närmast boende att besöka sina hem, om de så önska.

Elevernas antal var under förra läsåret 14. Tvänne mindre gossar fingo mottaga undervisning i flickskolan, till dess en mindre gosskola i Yungning vid nyåret öppnades. I gosskolan mottogo 6 gossar undervisning.

Barnens ålder varierar mellan 19 och 8 år. I regel mottaga vi ej barn under 10 år, men vi hafva af omständigheterna tvingats att taga ett par tre minderåriga.

Hälsotillståndet var godt med undantag af att de flesta barnen en tid ledo af en elakartad ögonsjukdom, som något hindrade deras läsning.

Underhållet var 16 skålp. gryn, 20 skålp. mjöl samt 200 kash, hvilket de flesta af Yungning-barnen utbetalade. — Sinan-barnen lämnade ej något till sitt underhåll.

Barnens uppförande och flit har på det hela taget varit berömvärdt. Skolarbetet har varit rikt på glädje och uppmuntran. Herren har välsignat detta arbete, och vi hafva anledning att tro, att flera af de större flickorna vilja höra Herren till. I slutet af nov. flyttades skolan till Honanfu. Chü-Yang-Shan är fortfarande lärare och den kvinnan (Wu-ta-sao), som hjälpte till i skolan i Yungning, är vår hjälp äfven här i Honanfu. De äldre barnen tura om och taga hvar sin vecka i köket och få äfven hjälpa till med andra sysslor.

Lärokursen följes i det närmaste den, som bestämdes på konferensen.

Handarbete förekommer ock dagligen.

Honanfu i jan. 1906.

Anna Janzon.

Fru *Mina Stålhammar* skrifver från Nienchï den 1 februari 1906:

»Vi äro nu ej längre i Sinan utan hafva flyttat 6 svenska mil västerut till staden Nienchï-Hsien. Här har Gustaf Adolf under några år haft en liten utstation med opieasyl, hvilken han rätt ofta besökt. Vi hade

länge bedt Gud leda oss med afseende på denna flyttning, och nu i höst sågo vi tydligt hans ledning och drogo så åstad. Det är en lång landsträcka västerut ända till Tongkuan, där evangelium ännu ej blifvit predikadt, och vi önskade komma litet längre in på det området. Här finnes en liten flock af troende och sökare, af hvilka vi fingo röna ett så hjärtligt mottagande, att vi ej alls känna oss främmande här. Herrens godhet har varit så stor mot oss på alla sätt. »Han håller tro till evig tid. I nöden och bedröfvelsen väl beprövad.»

En liten händelse från vårt arbetsfält kanske jag borde omtala. I en by ungefär en svensk mil härifrån, där flera troende finnas, och där de flesta familjerna i år kastat bort sina afgudar, bor en kvinna, som i 4 år legat sjuk. Hon är endast omkring 40 år gammal. Ibland hade hon haft besök af de troende, som bedit för henne, men hennes man ville ej upphöra med afgudadyrkan. Kort före det kinesiska nyåret tyckte den sjuka sig en dag höra en röst, som sade: »Tiden är fullbordad och Guds rike är nära. Gören bättring och tron evangelium.» Kvinnan ropade därefter på sin man och bad honom plocka ned alla afgudar, de hade i huset, alla offerkar m. m. och bära det allt till henne. Då mannen fullgjort hennes önskan, slog och bröt hon sönder alltsammans. Mannen hindrade henne ej utan hjälpte till och med till att kasta ut alltsammans. Sedan hon omtalat för mannen de ord, hon hört, samt förmanat honom att tro på den lefvande Guden, steg hon upp från sin bädd, sägande: »Nu är jag frisk, den sanne Guden har helat mig». Hon har allt sedan dess fått vara frisk, haft matlust och kunnat arbeta. I förra veckan kom hon ridande hit och stannade 8 dagar här för att blifva undervisad. Det var så kärt att få hafva henne här, och jag tror, att Herren vill använda denna lilla händelse att väcka flera, som länge hört evangelium men till följd af människofruktan ej kunnat besluta sig för att bryta med det gamla hedniska. Det är så många, många som tro, fast de ej våga att öppet bekänna Herren Jesus.»

* * *

Fröken *Anna Eriksson* skrifver från Tungchowfu den 8 februari 1906:

»Herren till pris äro vi friska och krya här. Men bland kineserna hafva smittkopporna rasat en längre tid. De flesta af oss blefvo därför omvaccinerade. För några dagar sedan kommo de hit med ett stackars litet flickebarn. Hon hade ej smittkopporna, men hela hennes kropp var betäckt af sår och blånader. Hon hade en sorglig historia, den lilla. Hon var endast fosterdotter till den kvinna, som förde henne hit. Kvinnans man, som var körkarl, hade af barmhärtighet upptagit den lilla treåringen, som endast hade sin tolfåriga syster som vårdarinna. Den lillas fostermor kunde dock ej tåla den lilla utan hade genom hugg och slag och svält nästan fördärfvat henne. Ja, det är märkvärdigt, hur hjärtlösa somliga människor kunna vara! »Jag vill stanna här hos er», sade den lilla till en af våra kvinnor. När modern gick, låtsade hon glömma flickan kvar, men meningen var nog, att vi skulle taga hand om flickan. Detta kunde vi ju dock ej göra. Nästa dag fick jag höra, att fadern gifvit flickan till en troende kvinna, som vi kände. Denna kvinna är barnlös men vågade dock ej behålla barnet af fruktan för kopporna, af hvilka flera barn i gården nyss dött. Hon gaf henne dock till en hygglig familj, som jag hoppas skall vårda henne bättre. Kanske den stackars lilla kan repa sig och blifva vid lif. Ack, dessa arma flickebarn! I fjol skötte jag en 17-årig flicka för en svår fistelgång i ryggen. Se här några drag ur hennes historia! Hennes fostermor, som var änka, var af förmögen familj. Efter mannens död hade hon dock försjunkit i hvarjehanda laster. Som hon var barnlös, hade hon upptagit en gosse och så denna flicka. Vid 10 års ålder såldes flickan till en familj här i staden. Modern var då själf bosatt i Sian-fu. Då flickan ett par år därefter skulle på bestämd tid föras till sitt nya hem, vägrade den blifvande mannen att taga mot henne. Hon blef då åter såld, denna gång som andra hustru åt en äldre man. När hon kom dit, fann hon, att han hade 2 hustrur förut. Vår stackars unga vän, som kom sist, fick naturligtvis det tyngsta och svåraste arbetet i hemmet på sin lott. Ej långt därefter dog mannen, och den äldsta hustrun sålde nu denna unga flicka till en 70 års man för 300 tæl. Själf visste den unga flickan ej alls till hvad slags hem hon skulle komma. Den 70-årige mannen ägde barn, barnbarn och barnbarns barn. Bland dessa skulle hon nu gå till anstöt och förargelse. Så blef hon sjuk och då också naturligtvis förskjuten. Hon kom då hem till sin fostermor igen. Denna bodde då här i staden. Hos fostermodern hade hon ej heller några glädjedagar. Jane och jag brukade besöka henne, och jag minnes väl, hur hon i sin nöd bad till Gud, såsom vi lärde henne. Hennes onda blef så småningom bättre, ja, nästan bra, så hon kunde till och med besöka oss ett par gånger. Sedan reste hon med sin moder till Sian där denna hade en rättegång å färde. Flickan blef åter såld där. Nu lär hon vara död. Månne hon på sin dödsbädd kom ihåg vägen till frälsning? Herren vet det, och jag vill så gärna tro, att jag en gång skall få se henne i den blodtvagna skaran! — Tänk hvilken nåd att vara född i ett land, där man får räkna på både Guds och människors beskydd! Låtom oss tacka Gud af allt vårt hjärta! Hafva vi väl rättighet att tröttna i arbetet för dessa dyra själar, för hvilka Kristus dog? Herrens ord till Hesekiel gälla nog ännu: »Deras blod skall jag kräfva ur din hand». Låtom oss fatta nytt mod och på nytt helga oss åt Mästarens tjänst! — En innerlig hälsning till kommittéen och syföreningen.

Hemarbetet.

Broder Folke blef mycket uppmuntrad under sin resa i Småland och Skåne. Han tackar hjärtligt alla vänner, som följde honom med förböner och dem, som ordnade för honom på de platser, han besökte. Må det utsådda ordet bära frukt i förökad kärlek och nitälskan för Guds rike i Kina!

* * *

Från Kristdala meddelas, att en gammal kär vän till kinamissionen, f. d. soldaten *S. A. Bach*, Gölhult, kallats att ingå i sin Herres hvila. Han hade ett varmt intresse för vår verksamhet, sökte vinna vänner för den och sände oss gång efter annan hjärtliga uppmuntringsord till uthållighet i arbetet.

Likaledes har missionen förlorat en varmt tillgifven vän i fru *Matilda Pettersson*, Lindesberg, som Herren äfven tagit till sina fridsboningar däruppe, där ingen död skall vara. Alltifrån missionens början omfattade hon densamma med kärlekens intresse och har sedan under hela tiden understödt den på många sätt. Må den säd, hon i tro och kärlek sått ut, bära ymnig skörd till Guds förhärligande!

* * *

Men hvilka skola upptaga de hemgångnas mantel? Arbetet växer alltfort och i samma grad äfven behofvet af nya medarbetare i hemlandet. Må många genom Guds Ande låta sig uppväckas till att blifva Guds medhjälpare för evangelii utbredande i världen!

Ur sekreterarens brefväxling.

Ofta få vi mottaga kära bref från missionsvänner, hvilka innerligt glädja och värma våra hjärtan på grund af den Kristi vällukt, de sprida, och därvid känna vi alltid en önskan, att andra vänner måtte få dela med oss den uppmuntran, dylika bref gifva. Vi ämna därför under ofvanstående rubrik en och annan gång meddela sådana bref och börja därmed i dag. Så skrifver en broder:

I Herren älskade!

»Hvad är jag, och hvad är mitt folk, att vi skulle hafva förmåga att af oss själfva gifva sådana gåfvor.» 1 Krön. 29: 14.

Å Herrens vägnar beder jag härmed få öfverlämna kr. 313: 83 till Svenska Missionen i Kina och beder eder hafva tro, att I måtten få se Herrens härlighet genom vår Guds kraft!

»De uppstämde lof och tacksägelse till Herren, att han så god är, och att hans nåd varar evinnerligen.»

Eder i Kristus förenade medarbetare

E. L.

Från en syster:

Kommittén för

»Svenska Missionen i Kina.»

Gripen af meddelandena om de stora och många *behofven* ute på fältet och om *bristen* i kassan, känner jag mig manad att få lämna något litet — Herren Jesus *välsigne* det, såsom med de fem bröden! — Godt att ***alla*** våra källor äro i *Herren* äfven i år. *Han förser*, om han än pröfvar till en tid. Vid redovisningen torde *endast* sättas bibelordet Fil 4: 19, ej ort eller namn.

Med innerligt deltagande

i Herren förbundna

H. B.

Kina och den kristna missionen.

Ett tal af vicehonungen Tuan Fang.

Då den kejserliga kinesiska kommissionen vistades i New-York, inbjöds den af därvarande missionssällskap till en bankett, vid hvilken 750 präster och lekmän voro närvarande och hälsade de framstående främlingarna, särskildt prins Tsaih-Tseh och vicekonungen Tuan Fang. Sedan flere tal, bland annat af sekreteraren Artur J. Brown, hållits för kineserna, uppläste excellensen Tuan Fang en adress på kinesiska, som af hans sekreterare återgafs på engelska. Ur detta anmärkningsvärda tal vilja vi återgifva följande: »Det är för oss ett nöje att här få bära vittnesbörd om hvad de amerikanska missionärerna gjort för att främja det kinesiska folkets framåtskridande. De hafva burit den västerländska civilisationens ljus till hvarje trakt och vrå i kejsardömet. De hafva gjort Kina en ovärderlig tjänst genom det mödosamma arbetet att till kinesiska språket öfversätta västerns religiösa och vetenskapliga arbeten. De hjälpa oss att bringa lycka och välstånd till de fattiga och lidande genom att upprätta skolor och sjukhus. Kinas uppvaknande, som nu synes vara för handen, kan i ej ringa mån tillskrifvas missionärernas arbete. För dessa tjänster skolen I finna, att Kina icke är otacksamt».

Tack!

Svenska Missionens i Kina samtliga missionärer bedja att på detta sätt få framföra ett varmt tack till kända och okända vänner, som äfven denna jul så rikligt och kärleksfullt ihågkommit dem med julgåfvor.

Yuncheng, Kina i december 1905.

Å samtligas vägnar.

August Berg.

Svenska Missionen i Kina

firar

sitt 19:de årsmöte

nästkommande Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan på för- och eftermiddagen enligt nedanstående program:

I. Kl. 11 f. m. Inledning af ordföranden.
II. Utdrag ur årsberättelsen af sekreteraren.
III. Föredrag af missionsföreståndaren pastor J. Lindgren.
IV. Kl. 6 e. m. Föredrag af missionär E. Folke, kyrkoherde G. Willén, m. fl.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj. Upplysningsvis må meddelas, att *matvaror*, undantagandes kaffe och konfekt, för tyngdens skull ej böra sändas. Lakan, handdukar, filtar, ylleunderkläder o. dyl. äro särskildt välkomna.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 Maj 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

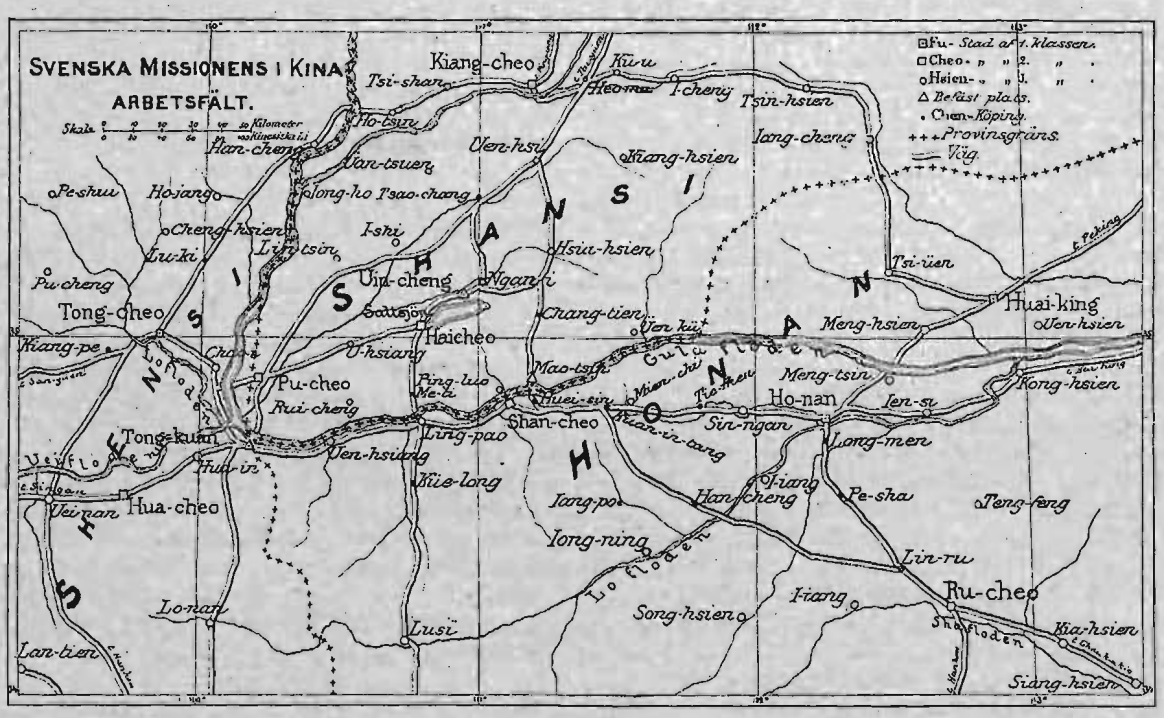

Innehåll:

Praktiskt sätt att bedja för missionen. (Forts.) — Världsmissionen under år 1905. (Forts.) — En lycklig stund i sjukrummet. — Meddelanden från Redaktionen. — Brefafdelningen. — En negerhöfdings omvändelse. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Praktiskt sätt att bedja för missionen.

Af

Professor G. Warneck.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

II. Hvad skall bönen för missionen innehålla?

Enligt Pauli ord: »Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse», bör allt, som orsakar oss oro eller gifver oss anledning till tacksägelse i missionsverksamheten såväl hemma som ute på fältet, ihågkommas i våra missionsböner. Det gifves emellertid vissa hufvudpunkter, som böra ligga till grund för allt vårt bedjande för missionen. Vi finna dem, om vi studera Jesu föredöme, hans, som först gaf befallning, att en mission skulle börja, och om vi studera Paulus, alla tiders störste missionär. Fem hufvudpunkter framträda i Jesu och Pauli böner, som vi böra ihågkomma i all bön för missionen: Förbön för arbetarne, de infödda kristna, regeringarne inom missionsområdena, missionsarbetets motståndare samt tacksägelse.

1. *Arbetarne.* Till dessa höra de hvita missionärerna, de infödda medhjälparne, ledarne af arbetet ute på fältet och de, som i hemlandet uppbära missionsarbetet. Med afseende på dem alla böra vi bedja, dels att arbetare måtte utsändas, dels att dessa måtte underhållas. Frågan om arbetare är själfva lifsfrågan inom missionsverksamheten. På arbetarne beror till stor del framgången af verket.

(a) Vi kunna icke skapa dessa män och kvinnor. Gud måste gifva dem. Jesus tillbragte »hela natten i bön till Gud», innan han utvalde de tolf. Hans lärjungar uppmanades att bedja skördens Herre, att *han* måtte utsända arbetare. Apostlarnes bön lydde: »Herre, ... utvisa, hvilkendera af dessa två du har utvalt.» Och församlingen i Antiokia bad, att den Helige Ande måtte afskilja de rätta männen för den första stora missionsresan. Vår uppmärksamhet fästes här vid det förhållandet, att bön för missionen icke endast bör hafva afseende på antalet arbetare. Vi hafva förvisso rätt — ja, skyldighet — att bedja, att antalet arbetare må stå i förhållande till skördens storlek. Men vi må vakta oss för att tro, att antalet arbetare är det viktigaste. I Herrens vingård är kvantiteten mindre viktig än kvaliteten. Vi behöfva flere arbetare på många fält, men ännu viktigare än att bedja om ett förökadt antal är att bedja om sådana, som äro dugliga, därigenom att de äga ett djupt andligt lif, stor kunskap samt förmåga att leda andra.

Bön om infödda medhjälpare blir af allt större vikt, allt eftersom missionsarbetet utvecklar sig. Församlingen af infödda kristna måste uppfostras, tills hon blir oberoende. Sålunda måste vi bedja, att sådana infödda medarbetare gifvas oss, som hafva en personlig tro och andlig erfarenhet tillika med moralisk fasthet, som äro så stadgade i sin kunskap och hafva sådan klarhet i sin uppfattning af den kristna religionen, att de äro i stånd att vara lärare och herdar bland sina landsmän.

I bönen för missionen böra vi icke glömma missionens ledare ute på fältet. Dessa, som hafva ett så stort ansvar, böra ihågkommas, emedan deras vislighet, kraft, organisationsförmåga och ledning liksom det förtroende deras personer ingifva, har så stor betydelse såväl för arbetet ute på fältet som för ett villigt, kraftigt understödjande af arbetet i hemlandet.

Vidare bör församlingen i hemlandet ihågkommas. Ju mer dess medlemmar erhålla undervisning om missionsarbetet, dess mer bedja de, och dess mer gifva de. Det är hemlandsförsamlingen, som uppbär hela missionsarbetet. Det är hon, som anskaffar missionärer och medel till deras underhåll. Flitig bön bör därför uppsändas om att hon må vara uppfylld af kärlek till missionen, och att hennes villighet att gifva må ökas, allt eftersom arbetet utvecklas. Hemlandets pastorer böra äfven ihågkommas, när vi bedja för missionen, ty på dem beror till stor del, om där finns eller icke finns missionssinne i församlingen.

(b) När vi bedja, att Herren måtte utsända arbetare, måste vi äfven bedja, att de arbetare, som utsändas, blifva uppehållna. Det ena kan icke skiljas från det andra. Dock vilja vi här tillägga några ord rörande bönen för missionären.

Paulus lägger den största vikt på fyra saker. För det första framhåller han, att där skall vara bön om en frimodighet, som icke kan rubbas genom de lidanden och frestelser, som nödvändigt måste förekomma i en missionärs lif (Apg. 4: 29; Ef. 6: 19). För det andra manar han, att bön skall uppsändas för missionärerna, att ordets dörr må upplatas för dem till att tala om Kristi hemlighet, så att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt i hedningarnes länder och hjärtan (Kol. 4: 3; 2 Tess. 3: 1). För det tredje anhåller han om förbön för sig och sina medarbetare, att de icke i något må gifva någon anstöt, att ämbetet icke må blifva klandradt, och att de i allt må bevisa sig som Guds tjänare (2 Kor. 6: 3—10). För det fjärde bönfaller han korintier, romare, tessaloniker och andra bröder att bedja, att han må blifva bevarad i Guds hand i alla faror och personliga svårigheter, som kunna vållas genom vanartiga och onda människor (2 Kor. 1: 8—12; Rom. 15: 31; 2 Tess. 3: 2; Apg. 4: 24; 12: 5). Alla dessa böner hafva till mål att hjälpa missionärerna att frambringa frukt, och att deras frukt må förblifva.

2. Näst de från hemlanden utsända arbetarne böra i våra böner för missionen de infödda kristna utgöra det hufvudsakliga föremålet, men jag fruktar, att vikten häraf ännu icke är känd af missionens vänner. Om vi närmare betrakta Pauli många böner för missionen, skola vi finna, att han icke beder för hedningarne utan för de från hedendomen omvända; icke om hedningarnes omvändelse utan om de infödda kristnas stärkande och bevarande. Härför hade han två skäl. Först visste han af egen erfarenhet, att det goda verket hos de nyomvända endast hade börjat, så att de ännu voro

blott små barn i Kristus, och att de i sina hedniska omgifningar voro utsatta för starka frestelser. För det andra hade han lärt, huru mycket som berodde på deras vittnesbörd i fråga om hvad de trodde, och på deras stadiga vandring och umgängelse. Han visste äfven, att deras arbete mer skulle bidraga till evangelii utbredande än till och med de missionärers, som voro utsända från andra länder.

Hvad vi vidare hafva att i hög grad åstunda och på det allvarligaste bedja om, är, att evangelium i allt rikare mått frivilligt må förkunnas genom infödda kristna och genom af dem bildade församlingar i stället för genom aflönade infödda lärare, pastorer och missionärer. Största vittnesbördet om den stora framgången af apostlarnes arbete är, att de hafva grundat en församling, som var i stånd att utbreda sig, äfven när det direkta utsändandet af missionärer mot midten af det andra århundradet upphörde. Detta var möjligt, emedan där funnos församlingar af kristna, hvilkas medlemmar icke endast predikade evangelium utan i sina lif förverkligade evangelii lära, som på det strängaste hade skilt sig från allt hedniskt, och som i broderlig kärlek, kristlig barmhärtighet och hjälpsamhet, liksom genom tålamod i lidanden och förföljelser buro vittnesbörd om Kristus.

Det var om två saker Paulus bad i sina böner för de infödda kristna och deras församlingar. För det första bad han, att deras böner skulle vara Gud behagliga, så att de måste växa i Herrens kunskap och kärlek (Ef. 1: 16—23; Fil. 1: 9—13; Kol. 1: 9, 11). För det andra bad han, att de måtte få nåd att vandra sin kallelse värdigt (Fil. 1: 10 f.; Kol. 1: 10; 2 Tess. 1: 11, 3: 1).

Den tredje hufvudpunkten, som af Paulus omnämnes i 1 Tim. 2: 2, är »konungar och all öfverhet». Detta kan ju först väcka vår förvåning, men icke så, när vi besinna, att på myndigheterna bero icke endast undersåtarnas timliga välfärd utan till en viss grad äfven utbredandet af Guds rike i världen. De, som makten hafva, böra därför i bönen för alla människor intaga främsta platsen. Alla länders regeringar ville Paulus innesluta i sina förböner, de kristna lika väl som de hedniska. Han ville icke bedja, att de skulle bruka sin världsliga makt till utbredande af den kristna religionen, men att de måtte tillåta sina undersåtar, i synnerhet dem, som voro Kristi efterföljare, att föra ett lugnt och stilla lefverne. Hvilken utbredning af evangelium kunna vi icke vänta, när de maktägande myndigheterna bevilja religionsfrihet och samma rättigheter åt alla sina undersåtar! Hvilket inflytande skulle icke bönen kunna utöfva på konungar och i tider af krig eller hotande krigsrykten på alla, som hafva makt!

Men i våra böner för missionen få vi icke glömma missionens motståndare. Paulus talar på många ställen om dessa (1 Kor. 16: 9; Rom. 15: 31; 2 Tess. 3: 2, m. fl. st.) Människor hemma och ute i hednavärlden äro de stora redskapen för evangelii utbredande, och likaså äro människor hemma och ute i hednavärlden större hinder just för evangelii utbredande än något annat. Om hedningar visa fiendskap mot evangelium, bör det ej förvåna oss, ty de veta icke, hvad de göra. Men om kristna ställa sig som motståndare till missionen, möter oss något onaturligt, något, som är värre än allt, hvad Paulus led af sina motståndare. Det direkta och indirekta motstånd, som af namnkristna göres mot missionen, är i vår tid det största hindret för framgång i missionsarbetet. Här hemma angripa de arbetet på ett försåtligt sätt och utsprida om detsamma talrika, osanna beskyllningar; ute i hednavärlden motverka de direkt evangelii predikan genom sitt ogudaktiga lif. Själfviskhet är något karaktäristiskt för våra merkantila och politiska förhållanden till andra nationer och i synnerhet till mindre civiliserade. Och från till namnet kristna länder utgår otroslitteratur nästan som en öfversvämmande flod. Vi måste strida mot alla dessa onda inflytanden men ännu mer bedja för de tiotusenden, som, till namnet kristna, i våra dagar lefva i hednaländerna, att de må blifva omvända och sålunda förvandlade till missionens vänner.

5) Ännu något ytterst viktigt måste tillhöra bönen för missionen — tacksägelse. Alla Pauli böner börja med tacksägelse. Tacksägelsen bevarar oss från att blifva öfverväldigade af den tunga bördan, och den gifver bönen vingar. Tacksägelse för det goda, vi se hos andra, bevarar oss från kritisk ensidighet och borttager det stingande i förebråelsen. Tacksägelsen stärker tron och är nyckeln till upplåtande af nya välgärningar från Guds sida. Ty, »den, som offrar lofvets offer, han ärar mig och bereder en väg, att jag må visa honom Guds frälsning» (Ps. 50: 23 eng. öfvers). Och för hvad är det Paulus frambär tacksägelse? För romarnes tro, för efesiernas tro och kärlek; för tessalonikernas tro, arbete i kärlek, tålamod och hopp; för filippernas deltagande i evangelium; för den Guds nåd, för den förökade kunskap och den barmhärtighet, som hade blifvit korintierna gifven genom Jesus Kristus.

Missionen behöfver arbetare och understödjare men framför allt bedjande vänner, som äro beständiga i förbönen, hvilkas böner äro grundade på tro, och som därför komma i åtanke inför Gud. Gud gifve oss en förökad tro! Han läre oss bedja i det fördolda, två och tre och äfven i församlingen på ett sådant sätt, att hans namn blir förhärligadt bland alla folk, släkten och tungomål.

Världsmissionen under år 1905.

Af Rev. *Henry Otis Dwight.*

IV.

Afrika.

Äfven på denna världsdel måste vi några ögonblick rikta vår uppmärksamhet. Mörkt och oåtkomligt har det inre af Afrika alltid synts oss. Men på den senare tiden hafva stora förändringar ägt rum. På platser med förut ogenomträngliga urskogar hafva järnvägar nu banat sig väg, och uppför Nilen, Nigern och Kongofloden ånga nu större och mindre båtar. Äfven på sjöarna möter oss samma skådespel. Genom de underlättade kommunikationerna blir det inre af landet tillgängligt för köpmän

och kolonister. Missionärerna hafva ock stor fördel af de nya samfärdsmedlen. Allt tyder på att Afrikas tid för evangelisering nu är inne.

England äger stora besittningar i Afrika, och dess politik går ut på att utveckla och höja dess undersåtar i såväl socialt som moraliskt hänseende. Regeringens ombud därute börja ock allt mer främja missionens sak. Helt nyligen har Englands representant i Egypten förordat upptagandet af missionsarbete i Sudan. Engelska Kyrkomissionen var genast redo att lyda uppmaningen, och följden är, att arbete nu upptagits i Sobatdistriktet, beläget vid öfre delen af Nilfloden. Äfven på flera platser i Sydafrika hafva de engelska ämbetsmännen uttryckt sina förhoppningar om missionsarbetets fortgång och utveckling. Dessa ämbetsmän, som på nära håll kunnat iakttaga missionsarbetet, hafva nämligen lärt sig att uppskatta dess stora betydelse.

I norra Afrika mötes missionsarbetet af stora svårigheter till följd af den där härskande muhammedanismen. Dock har under det flydda året arbetet gått något litet framåt i såväl Marocko som i Tunis och Algeriet. Äfven bland de talrika muhammedanerna i Egypten hafva de mest energiska försök gjorts att sprida evangelii ljus. Och åt den säd, som utsåtts, skall Gud förvisso gifva växten. I de delar af Afrika, som ligga söder om ekvatorn, har under det gångna året en vidtomfattande förändring ägt rum. Från alla håll begära infödingarna lärare och bönfalla om undervisning. De önska att få lära sig läsa »Boken». Dessa böner om hjälp och undervisning ljuda från Kaplandet, från de portugisiska och tyska besittningarne i östra Afrika, från Angola och Nyassalandet. Då missionärerna i Kamerundistriktet äro ute på långa evangelisationsresor, känns det för dem smärtsamt att städse nödgas afböja de svartes enträgna böner om flera lärare. Missionen har ej flera missionärer att sända. I Kongo märker man äfven bland negrerna ett växande begär efter undervisning i kristendomens sanningar. Flera infödingar hafva rest ända till 60 mil i kanot för att bönfalla missionärerna om lärare. Men det har ej stått i missionärernas makt att uppfylla deras anhållan, utan med svidande hjärtan hafva de för hedningarna måst omtala det sanna förhållandet, att få äro de, som äro villiga att personligen gå ut med evangelii budskap.

I Uganda pågår missionsarbetet med stor välsignelse. Hela skaror ställa sig där under korsets banér och hylla Herren såsom konung. Inom ett enda mycket stort distrikt finnas 160 smärre församlingar, spridda i de större och mindre byarna. Alla dessa små församlingar stå under en enda missionärs uppsikt. Blott detta exempel från Uganda visar oss, huru Guds rike där gått framåt men äfven det stora behofvet af flera arbetare.

Baselmissionens arbete i Kamerun har ock gått segerrikt framåt. För 19 år sedan grundades missionen där, och redan hafva 4,786 infödingar mottagit dopet och stå 1638 redo att upptagas i den kristna församlingen.

När vi blicka ut öfver de olika hednafälten, är det särskildt en tilldragelse ur Jesu lif, som ovillkorligen faller oss i minnet. På bergsluttningen vid Tiberias haf hade tusentals män och kvinnor samlats kring läraren från Nasaret. Kvällen föll på, och lärjungarne fylldes af oro. De bådo Mästaren att bortsända de samlade folkskarorna, på det att de måtte skaffa sig mat i byarne. Men han, som är kärleken, kunde ej sända bort dem, som hungrade. Därför befallde han sina lärjungar att mätta deras hunger, sägande: »Gifven I dem att äta!» Samma ord säger nu Mästaren till oss angående de hungrande hednaskarorna: »Gifven I dem att äta!» Skola vi väl låta vår dyre Frälsares ord förklinga ohörda? Skola vi väl låta hednaskarorna gå bort hungrande? Nej, låtom oss i stället anropa Gud om nåd att lossa våldets bojor, att upplösa okets band, att släppa de förtryckta fria och bryta vårt bröd åt de hungrande! *I hafven fått för intet, gifven för intet!*

En lycklig stund i sjukrummet.

En af våra tjänare, en yngling på några och tjugo år, som vi fått oss anförtrodd af hans moder, började göra oss bekymmer. Utan någon som helst anledning började han att i hemlighet röka opium. Han var ännu icke slaf under detsamma, men han närmade sig dock fördärfvets brant. Då trädde Gud emellan. Han nedlades på sjukbädden i lunginflammation och Guds Ande fick tillfälle att verka på honom. Mänskligt att döma lämnade han sjukrummet mycket förändrad. Samtidigt med honom var äfven en af skoleleverna sjuk. Det är om en liten erfarenhet inne i deras sjukrum, jag nu ville berätta.

En dag sitter jag inne hos dem, där de ligga på hvar sin säng. De hade just fått sin passning, och jag säger till dem: »I morgon skall *Foo-kuei* börja att passa upp på er, ty *Shih-siang* skall gå hem». Intet svar. jag upprepar, hvad jag sagt, men ännu intet svar. Då frågar jag: »Tycka Ni ej om, att *Foo-kuei* hjälper er?» Skoleleven till den andre: »Store bror, hör du, hvad pastorn säger?» »Jaa!» »Nå, säg då, hvad du tycker!» Kocken med jämmerlig stämma: »Vi vil-ja in-te, att Foo- kuei pas-sar på oss.» »Hvarför det?» »Han har in-gen kär-lek». »Åh, visst har han det». »Nej, här-om- da-gen satt han här, och *Sin-oän* (eleven) ro-pa-de på *Shih-siang*, att han skul-le kom-ma och stoppa om täcket, men *Foo-kuei* rörde sig ej ur fläcken!» »Ja, ser du, han har nog aldrig skött en sjuk, och då han ej fått det sig anförtrodt, kanske han ej tilltrodde sig det.»

»Ja, men an-dra bru-ka komma och frå-ga, om vi ha' ondt nå-gonstan's eller om vi äro bättre, men *Foo-kuei* kom här-om dag-en till mig och sa-de: *Är du inte död ännu?!!!*

Huru skulle jag nu kunna försvara min *Foo-kuei* inför så graverande beskyllningar?

Jag dolde min förlägenhet uti ett skratt, i hvilket den andfådda kocken och den ej feberfrie andre sjuklingen instämde.

Emellertid slutade det med att jag lofvade dem, att jag skulle förmana *Foo-kuei* att mot dem »göra kärlek gällande», hvilket han ock gjorde till deras fulla belåtenhet.

Innan jag gick, sade kocken: »Pastorn, om jag orka vil-le jag sjun-ga en sång.» »Hvilken då?» »N:o 35». Och så sjöngo vi tre tillsammans N:o 35: »Hvar stund jag dig behöfver, o Jesus kär», och i sjukrummet förnams något af den tillkommande världens krafter. Det kändes fuktigt i ögat, men i hjärtat var det frid.

En bättre än *Foo-kuei* hade bäddat om åt de sjuka. »Herren skall bistå honom på sjukbädden; när han är krank, förvandlar du alldeles hans läger.» Ps. 41: 3.

August Berg.

Meddelanden från Redaktionen

Det skall förvisso glädja missionens vänner att höra, det vi i slutet af maj få emotse ett besök af Mr. D. E. Hoste, Hudson Taylors efterträdare. Mr Hoste, som var officer i den engelska arméen och son till general Hoste, utgick såsom missionär till Kina 1884 och var en af den grupp missionärer, som fått namn af »The Cambridge seven», emedan dess medlemmar voro utgångna från Cambridge universitet. Han har flere år verkat i Shansi i närheten af vårt fält och är därför förtrogen med vår verksamhet samt känner de flesta af våra syskon. Mr Hoste, som jämte sin fru blifvit inbjuden af kommittéen för S. M. K., stannar här omkring 14 dagar och håller missionsföredrag i Blasieholmskyrkan Pingstdagen kl. 6 e. m.

* * *

Från Ishi har nått oss den goda underrättelsen, att vår kära syster fru Anna Hahne nu är fullt återställd från sin svåra sjukdom (smittkopporna). Äfven de två små gossarne Bengt och Olle hafva tillfrisknat från samma sjukdom. Och med största tacksamhet till Herren höra vi äfven, att fru Hahne efter den genomgångna sjukdomen känner sig friskare och starkare, än hon gjort på många år. Herren har i sanning hört de böner, som uppsändts för henne af såväl missionssyskonen som de troende kineserna.

Bönevecka för Kina.

Missionsvänner i England bildade för några år sedan en böneförening med syfte att bedja om en all världen omfattande väckelse. I febr. (4—10) detta år hade denna förening, som nu räknar medlemmar i många länder, en bönevecka för Indien. Uppmuntrade af det härliga svar, Herren gaf dem på deras bön, hafva de nu bestämt sig för att hålla en bönevecka äfven för Kina och därtill utfärdat inbjudning. Veckan från den 20:de till den 27 maj skall afskiljas för detta ändamål. Bönekretsar öfver hela världen komma att deltaga i denna bönevecka, och upprop hafva sändts till alla missionärer i Kina, på det att de tillsammans med de infödda kristna måtte blifva i stånd att deltaga i bönekampen under den nämnda veckan. De stora förändringar, som just nu försiggå i Östern, mana till verksam bön. Det är i sanning en kritisk tid för Kina, och borde ej Guds folk just därför förena sig om att nedkalla Guds välsignelse öfver detta stora land. Hela Kinas framtid beror på en lycklig lösning af de problem, som stå på dagens lista, t. ex. omorganiserandet af undervisningsväsendet, af ämbetsverken m. m. Det tyckes äfven vara en vändpunkt i missionens historia därute, och de mest storartade tillfällen beredas missionärerna att förkunna frälsningen i Jesus Kristus. Aldrig förr har det i Kina varit en sådan efterfrågan efter Guds ord och efter sanningen, som det nu är. Få vi ej också därför uppmana våra svenska missionsvänner att under den nämnda veckan bemöda sig att afskilja så mycken tid till bön som möjligt? Skola ej tusenden och åter tusenden af missionens vänner under den veckan mötas inför Guds tron för att där kämpa en bönekamp för Kina?

Såsom böneämnen nämna vi:

1) Att Gud måtte till ande, själ och kropp välsigna alla missionärer i Kina. Att han ville på nytt fylla dem med bönens, kraftens och nådens Ande, så att de måtte med frimodighet och uthållighet kämpa den svåra kampen mot hedendomens mörker därute.

2) Att Gud ville på samma sätt välsigna de infödda medarbetarna: evangelisterna, bibelkvinnorna, skollärarne, bokspridarne o. s. v.

3) Att Gud *snart* måtte utsända många nya arbetare och tillika uppväkca flera infödda medarbetare. Behofvet är stort, och ofta höra vi från Kina ropet: »Bärarnas styrka sviktar, och gruset är alltför mycket, och vi mäkta icke bygga på muren» (Neh. 4:10).

4) Att Gud ville efter sin nåds rikedom förse de medel, som behöfvas för arbetet därute, att detta ej endast måtte kunna fortgå såsom förut utan äfven utvidgas.

5) Att evangelium måtte särskildt nå det uppväxande släktet i Kina, och att Gud måtte välsigna alla de unga, som besöka missionsskolorna.

6) Att Guds rikaste välsignelse måtte hvila öfver de evangelistskolor och högre läroanstalter, som af olika missioner upprättats i och för utbildandet af infödda medarbetare.

7) För Kinas regering och dess ämbetsmän.

8) Om en väckelse öfver hela landet.

Brefafdelningen

Nienchi den 10 mars 1906.

Käre broder!

Guds frid!

»Befall Herren din väg och förtrösta på honom! Han skall göra det!»

Vi hafva nu ändtligen kommit oss i ordning i vårt nya hem och trifvas här godt. Folket här är vänligt stämdt mot oss, och de troende bereda oss glädje genom sin ihärdighet i arbetet.

Vårt nya hus har ett utmärkt läge strax bredvid stadsporten, där flera vägar mötas. Hela dagarne är det ett rörligt marknadslif utanför vår port, och rika tillfällen erbjudas oss att predika och att sälja böcker. På vår främre gård ligger det kinesiska gästrummet, mitt mottagningsrum samt ett utländskt gästrum. Det sistnämnda kommer allt emellanåt till användning, ty vi bo alldeles invid den stora landsvägen, som leder vidare åt Sianfu, och många missionärer måste här färdas fram. En afton

passerade ingeniör Nyström här, han är anställd såsom lärare vid universitetet i Taiyanfu (Shansi). Flera engelska missionärer hafva äfven besökt oss, likaså våra egna bröder.

Den ringa medicinska kunskap, som jag inhämtade i London, kommer väl till användning, ty dagligen komma patienter. Det har ju sitt stora värde att äfven på detta sätt komma i beröring med folket, och man når ju flera hem, till hvilka man under andra förhållanden ej skulle få tillträde.

Jag har nyligen besökt Sinan. Broder Blom har hållit en 14 dagars bibelkurs därstädes med de troende, och vi hoppas, att det blir till stort gagn för dem. Systrarna må godt samt äro frimodiga i sitt arbete. Evangelisten Chen däremot tyckte det vara en tung börda att förestå församlingen. Det finnes nog också inom denna flera svaga bröder, men Guds verk föres fram genom tro. På honom få vi lägga våra bördor.

Vi besöka ofta marknadsplatserna. I förrgår voro vi på en plats 1 $^1/_2$ mil norr ut. En lärare på den platsen har blifvit kraftigt påverkad af Guds ord. I går predikade vi både på för- och eftermiddagen i en by en half mil väster ut. Folket var villigt att höra. I dag äro några af de troende ute på en marknad en mil öster ut, och i öfvermorgon är det stor marknad en och en half mil härifrån söder ut. Så många af oss som kunna blifva lediga ämna resa dit för att predika några dagar.

Jag sänder många hälsningar till dig och de andra bröderna i kommittéen och till alla kära missionsvänner!

Jag förblifver din tillgifne broder

G. A. Stålhammar.

Ioh-iang 18 februari 1906.

Älskade missionsvänner!

»Sådan deras lott är, som drogo med i striden, sådan skall ock deras lott vara, som hafva stannat vid trossen. De skola dela lika.» 1 Sam. 30: 24.

Mycket gladde det mig att genom fröken Emma Beskow höra, att jag fortfarande har vänner i Sverige, som bedja för mig, och vill jag genom »Sinims Land» sända eder mitt tack och på samma gång bedja eder att icke förtröttas i edra förböner. Herrens Ande är i verksamhet på många platser i dessa dagar såsom svar på bön. Låtom oss icke lämna Herren någon ro, till dess han också svarat på våra böner för Kina och sändt sin renande och luttrande eld ibland oss. Ack, att Herren snart ville blåsa på de döda benen i Ioh-iang. Vi följa Herrens uppmaning: »Vandra i tro, icke i åskådning». Om vi äro trogna såningsmän, skall nog Herren taga hand om, hvad som blifvit sådt, och i sin egen tid låta det bära frukt.

Evangelium gjorde sitt inträde på denna plats under pastor Hsi's tid genom opieasylverksamheten, som leddes af Li-tong-luh, en omvänd buddhistpräst; denne blef för sin tros skull mördad under boxarupproret 1900. De, som kommo till opieasylen för att blifva afvanda från sitt begär, fingo på samma gång höra evangelium, och på så sätt spreds kunskapen om den sanne Guden ut i bygden. Efter en tid öfvertog en missionär ledningen af arbetet. Li-tong-luh var honom till stor hjälp, och snart hade de genom sina förenade ansträngningar glädjen att se några vända sig från sina stumma afgudabeläten till den lefvande Guden. Arbetet gick framåt till boxarupproret 1900, då det, till följd af den svåra förföljelse de unga kristna fingo utstå, gick betydligt tillbaka. De hade nog aldrig tänkt sig, att de skulle få lida för Jesusnamnets skull. Vid den tiden arbetade två manliga missionärer här, en från Australien och en från England. Dessa blefvo tillsammans med Li-tong-luh och en troende kvinna, som mycket nitälskade för själars frälsning, på det grymmaste mördade.

Omkring 1 $^1/_2$ år efter förföljelsen ombildades kyrkan, och min man har sedan dess, d. v. s. under 4 år, arbetat här. Ehuru fienden på det kraftigaste motarbetat Herrens verk, har det dock gått framåt. Vi ha fått droppar af välsignelse, men vi vänta på skurar. — För omkring en vecka sedan besökte vi en by högt upp bland bergen. En den mest obanade stig öfver berg och frusna strömmar ledde dit. »Hur ofta tror du, att du skulle komma till gudstjänsterna, om du bodde här uppe?» frågade mig min man. »Jag är rädd, att det inte skulle bli ofta», svarade jag. Vi äro nämligen stundom ledsna öfver att så få af församlingsmedlemmarna komma om söndagarna, men efter att hafva besökt dem i deras byar, kunna vi inte undra så mycket på, om de inte känna sig hågade att företaga en vandring på 3—4 timmar först hit och så hem igen på kvällen efter en veckas strängt arbete. I nämnda by funnos två döpta kristna. Den ene är en gammal man, som för flera år sedan blef afvand från opium här, pastor Hsi hade efteråt besökt honom flera gånger i hans hem. Mr Hoste hade också varit där. Den andra är en ung kvinna; hon föreföll vara lycklig i Herren. Underbart i sanning hur evangelii ljus trängt till denna lilla vrå ibland bergen!

För ett par dagar sedan besökte vi en annan by. Denna var icke så aflägsen, men vägen dit var om möjligt än svårare. Vi träffade där en nära 80-års gammal man, som också hört evangelium här i opieasylen. Vi hoppas, att både han och hans gamla hustru i all sin enfald tro på Herren; dessa två äro de enda i den byn, som äro intresserade i läran.

I en by 20 li härifrån hafva vi en opieasyl, som förestås af en församlingsmedlem. Många äro de, som där fått och få höra om lifvets väg.

Nästa gång jag skrifver, hoppas jag få tala litet om en gammal troshjälte, Li-puh-cheo, som fått genomgå många pröfningar, men som kommit ut luttrad och renad ur pröfningselden. — I morgon väntas några af våra troende hit för att blifva undervisade i Guds ord. Nästa vecka är min man ombedd att undervisa en bibelklass i Hongtong. Under tiden reser jag till en af våra byar för att undervisa kvinnorna. Efter bibelkursens slut äro vi af Mr Lutley ombedda att besöka flera byar i Chaohsien-distriktet. Församlingen där, som uppgår till flera hundra medlemmar, är i stort behof af undervisning.

Bedjen, att Herren må bevara oss starka till kropp och själ och använda oss till mycken välsignelse!

I början af april hoppas vi komma tillbaka till vår station.

Min man förenar sig med mig i de varmaste fridshälsningar. Eder mycket tillgifna

Maria L. Gilmer,
född Harms.

En negerhöfdings omvändelse.

På gränsen till det portugisiska Kongo-området ligger en by, där tvenne infödde evangelister slagit sig ned för att söka sprida evangelii ljus. De hafva af byinnevånarna, och särskildt af höfdingen, rönt mycket motstånd. För någon tid sedan besöktes byn af en amerikansk missionär, och denne fann då, att endast två af byns unge män vunnits för kristendomen. Under missionärens vistelse i byn insjuknade höfdingens lille femårige son svårt i lunginflammation. Först då allt hopp var ute, tillkallades missionären. Då denne nådde höfdingens hus, fann han den stackars förtviflade fadern sittande ute på gården med det sjuka barnet i sina armar. En stor fetisch med ögon, som icke kunde se, och öron, som icke kunde höra, stod strax bredvid, och flera små fetischer voro instuckna i väggen. Missionären gjorde sitt bästa, men sjukdomen hade gått för långt, barnets lif kunde ej räddas. Missionärens varma deltagande tycktes dock tala till den sörjande faderns hjärta.

Kort förut hade höfdingen förlorat sin äldste son. Fast han varit död två månader, låg hans lik ännu obetäckt uti »de dödas hus» vid byns utkant. Liket var endast nedlagdt uti en grop i jorden, men gropen var ej igentäckt. Här höllo den dödes änkor vakt vid liket. I skymningen kröpo dessa stackars spöklika varelser bort på händer och fötter, endast för att efter ett par timmar återvända och fortsätta sin sorgliga vaka vid sidan af det ruttnande liket. Hvarje morgon och afton spelade infödingarna utanför »de dödas hus» för att på så sätt hedra den hädangångne.

Då nu den gamle höfdingen drabbats af så svåra sorger och i sin förtviflan förgäfves ropat till sina fetischer, begynte han vackla i sin tro på fetischerna och på deras makt. Han började nu ock att med större uppmärksamhet lyssna till evangelii budskap. Snart upptäckte han, att råttor hade byggt sitt bo i den stora fetischen. Vid denna upptäckt fylldes hans hjärta med afsky, och han föreslog, att fetischen skulle förstöras. Men därtill ville hans familj och släktingar ej gifva sitt samtycke. De fruktade, att olycka skulle drabba dem, om något ondt vederfores fetischen. Dessutom hade en ofantlig summa penningar betalats för densamma. Släktingarna föreslogo, att belätet skulle säljas, men detta vägrade höfdingen att göra. Han beslöt i stället att i tysthet bränna fetischen, och tidigt en morgon steg han upp för att utföra sitt dåd. Hans afsikt var att kasta fetischen på den nästan slocknande stockelden. Men då han lyft upp den väldiga tingesten i sina armar för att bära den till elden, kände han plötsligt en skarp, stingande smärta i ena sidan. Då han hastigt satte ned fetischen, såg han en giftig orm, som slingrade sig ut ur densamma. Han förde handen till sidan och fann, att den skarpa smärtan förorsakats af att ormen bitit honom. Han väckte sina hustrur, men de voro likgiltiga och kunde dessutom ej göra något. De endast stärktes i sin tro, att anden i fetischen var vredgad. Höfdingen skyndade då med all hast till evangelisternas hus. Han väckte dem, omtalade hvad som händt och bad dem om medicin. De ägde ej något lämpligt läkemedel, men erinrade sig hafva hört, att varm palmolja skulle hafva en välgörande verkan. Tillika hade de hört, att den, som erhållit ormbettet, skulle ej tillåtas att falla i dvala utan måste hålla sig vaken. De ropade till Gud om hjälp och började att gå fram och tillbaka på golfvet med höfdingen. Snart tycktes alla hans lemmar domna, men evangelisterna släppte ej hoppet. Den stackars höfdingen led svåra plågor och förmådde knappt gå, men de två troende männen uppmuntrade honom att hoppas på Guds nåd. En hel skara af byinnevånarna hade församlats för att åse »fetischens hämnd». Så småningom minskades plågorna och stelheten började att försvinna. Fulla af glädje och tacksamhet förstodo de troende, att höfdingen var utom all fara. Och lofsånger uppsändes till honom, som hört deras böner. Allt detta gjorde ett djupt intryck på den församlade mängden.

Och då höfdingen själf betänkte i hvilken stor fara hans lif sväfvat, så insåg han tydligt, att det var den ende sanne Guden, som i sin stora nåd själf gripit in och räddat honom. Och han bekände nu öppet sin tro på Gud och på hans Son, Jesus Kristus. Äfven alla de andra byinnevånarna började att svikta i sin tro på fetischerna.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

Att vår kära syster fru Anna Hahne och hennes två små gossar äro fullt återställda efter den svåra sjukdomen.

För alla de öppna dörrarna på vårt fält och för alla de rika tillfällen, som erbjudas våra syskon att förkunna lifvets ord.

Böneämnen:

Att Herren *snart* måtte utsända flere arbetare, män och kvinnor, fyllda med Guds Ande och friska och starka till sina kroppar.

Att Herren måtte skänka vår syster fru Maria Gilmer (f. Harms) och hennes man en infödd medhjälpare, som vore lämplig att förestå arbetet på deras station, då de själfva nödgas att göra längre resor i de olika distrikten.

Att Herren ville hjälpa vår syster Judit Gustafsson i hennes språkstudier.

Se vidare sid. 77.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
331.	Till G. A. S:s underhåll gm A. S., Stockholm	900: —	
332.	A. D.	300: —	
333.	Sparbössemedel från I. L., Södertelje	23: 56	
334.	J. P., Österby, Hedemora	50: —	
335.	Mor A:s sparbössa gm M. T., Mantorp	7: 78	
336.	Gm E. B., Odensvi	6: 45	
338.	Söndagsskolbarnens sparbössemedel och kollekter gm N. J., Tullgarn	25: —	
339.	E. N. gm L. S., Ystad	5: —	
340.	Från bönemötet den 14/3 i Böne m. m. gm H. H.	55: —	
341.	A. E. D., Ellensdal, till makarna Böllings underhåll gm A. R.	500: —	
342.	»Med oss är Herren, vår Gud, att han skall hjälpa oss och föra våra strider». 2 Krön. 32: 8	1 000: —	
343.	K. G. M.	10: —	
344.	H. A., Stockholm	25: —	
345.	K. A. D., Finland	3: 50	
346.	U. S. I ställföreträdareskap gm K. M. A. till S. Engströms underhåll (halfårsbidrag)	400: —	
347.	K. F. U. M., Malmö	20: —	
348.	K. F. U. K. i Versås gm M. T.	15: —	
349.	En sparbössa i Versås gm d:o	2: 60	
350.	Gm K. M. A.: Halfårsbidrag till A. Forsbergs underhåll	400: —	
351.	Sparbössemedel från Birger	4: 35	
352.	A. M., Jönköping	10: —	
353.	Kollekt vid Kinamötet på Kullen den 1/4 gm A. D.	5: —	
354.	H. B., Malmö	10: —	
355.	E. L., Norrköping	313: 83	
356.	K. F. U. M:s missionskrets Gbg gm A. R. till J. Böllings underhåll	100: —	
357.	E. D., Göteborg	100: —	
358.	»Första delen af min velociped». Mark. 5: 3	40:	
359.	Från St. Mölarps Öresförening, Katarp gm E. O	50: —	
360.	Kollekt i Betel, Malmö gm H. R.	82: 02	
361.	»Till Herrens rikssak i Kina»	45: —	
362.	»Herren förser»	15: —	
363.	Från syföreningen i Hvetlanda gm F. L.	5: —	
364.	Gm A. N. från Nye missionsförening	10: —	
365.	Gm d:o., kollektmedel	14: 40	
366.	Kollekt gm O. S.	23: 50	
367.	D:o i Fröreda gm E. A.	6: 78	
368.	D:o å Quills bruk gm A. L.	13: 67	
369.	D:o i Skirö gm D. A. J.	8: 40	
370.	Från Slättåkra	2: —	
371.	Kollekt i Mamrelund gm G. J.	16: 50	
372.	D:o i Holsby gm W. R.	12: 43	
373.	D:o i Hvetlanda gm A. B.	10: —	
374.	D:o i Ulriksdal gm K. L., Boholm	16: 47	
375.	Gamla mfg i Naglarp gm M. W.	20: —	
376.	Sparbössemedel från A. F., Sandsjö	21: —	
377.	Kollekt i Lund gm E. K. B.	13: —	
378.	D:o i Bunkeflo gm A. S.	10: —	
379.	D:o K. F. U. K., Malmö	22: 08	
380.	Onämnd gm E. D.	20: —	
381.	Kollekt i Helsingborg gm E. W.	75: —	
384.	»Allt till Guds ära»	5: —	
385.	Gåfva från J. J., Säby	25: —	
387.	J. & K. B., Tranås	50: —	
388.	H. G. i L. gm d:o	10: —	
389.	K. G. i L. gm d:o	3: —	
390.	»Tackoffer»	50: —	
	Transport kr.	4,987: 32	
391.	Östergötlands Ansgariiförening gm C. O. K.	200: —	
393.	Fil. 4: 19	20: —	
394.	O. K., Lund	10: —	
395.	Nah. 1: 7	10: —	
396.	En gåfva till Herren från J. H. i Stensäter gm O. E.	5: —	
397.	P. E. P., Hvetlanda	25: —	
398.	I. P. gm M. E. B., Ödeshög	2: 55	
399.	E. S. gm d:o	2: 04	
400.	G. P. gm d:o	3: 80	
401.	Onämnd gm d:o	15: 25	
402.	C. L. gm d:o	5: 25	
403.	H. Ö.	500: —	
404.	Insamlade medel inom Mörlunda och Tveta gm S. A. A.	43: —	
405.	Ungdomsfören. i Vännäs gm F. Ö.	25: —	
406.	A. V. B., Forssa	10: —	
407.	»För hvarje andedrag dör en kines utan Gud»	16: —	
408.	»Tackoffer för Herrens välgärningar emot mig»	15: —	
409.	Från missionsvänner i Vånga gm A. K.	12: —	
410.	» syföreningen i Hjoggböle gm A. B., Skellefteå	34: —	
411.	D:o Sparbössemedel i s:s gm d:o	2: 05	
412.	Mellby syförening gm K. L. J.	75: —	
413.	G. R.	10: —	
416.	B. gm M. N., Upsala	5: —	
417.	J. J., Falun, gm d:o	5: 50	
418.	A. L—m, Jönköping, gm E. S.	5: —	
419.	Missionssfören. i Häfveryd gm d:o	25: —	
420.	E. H—r, Jönköping, gm d:o	9: —	
421.	Kollekt i Fårbo den 16/4 gm. M. K.	13: 40	
422.	Frakt till jullådan från d:o	7: —	
423.	E. M., Kristdala	7: —	
424.	Gåfva af numera aflidna änkan Karin Pettersson gm P. A. B.	100: —	
425.	Lindes syförening gm N. S.	50: —	
426.	Onämnd, Tranås	10: —	
427.	S. A. J., Luleå	25: —	
428.	Från bönekretsen i Edesta gm. E. Ö.	15: 50	
430.	H. P., Göteborg	18: 25	
431.	2:ne sparbössor från missionsvänner i Göteborg gm A. R.	12: —	
432.	S. T., Simonstorp, Sörby	30: —	6,365: 91

Till särskilda ändamål:

337.	Norska Kinamissionen gm O. T., till inf. medhjälpare åt T. Hattrem	100: —	
382.	Från Barnens dag till fru Augusta Bergs verksamhet gm M. W.	11: —	
383.	Missionsvänner i Gamleby gm P. T. till O. Beinhoffs verksamhet	18: 50	
386.	J. & K. B., Tranås, till underhåll af infödd evangelist	150: —	
392.	Gm C. O. K. till Kaos underhåll	36: 33	
414.	Östergötlands Ansgariiförening genom dito till Kaos och en bibelkvinnas underhåll	200: —	
415.	Till Yuan-Yuans underhåll för 1905 gm A. B., Malmö	45: —	
429.	Visby femöresfören till H. Linder för anordnande af bibelklasser gm M. S.	22: 90	
443.	S. T., Simonstorp, Sörby, till underhåll af inf. evangelist	150: —	733: 73
	Summa kr. för april		7,099: 64
	Under jan.—mars månader kr.		20,829: 56
	Under jan.—april månader kr.		27,929: 20

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Och apostlarna sade till Herren: Föröka vår tro».
Luk. 17: 5.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 1 Juni 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

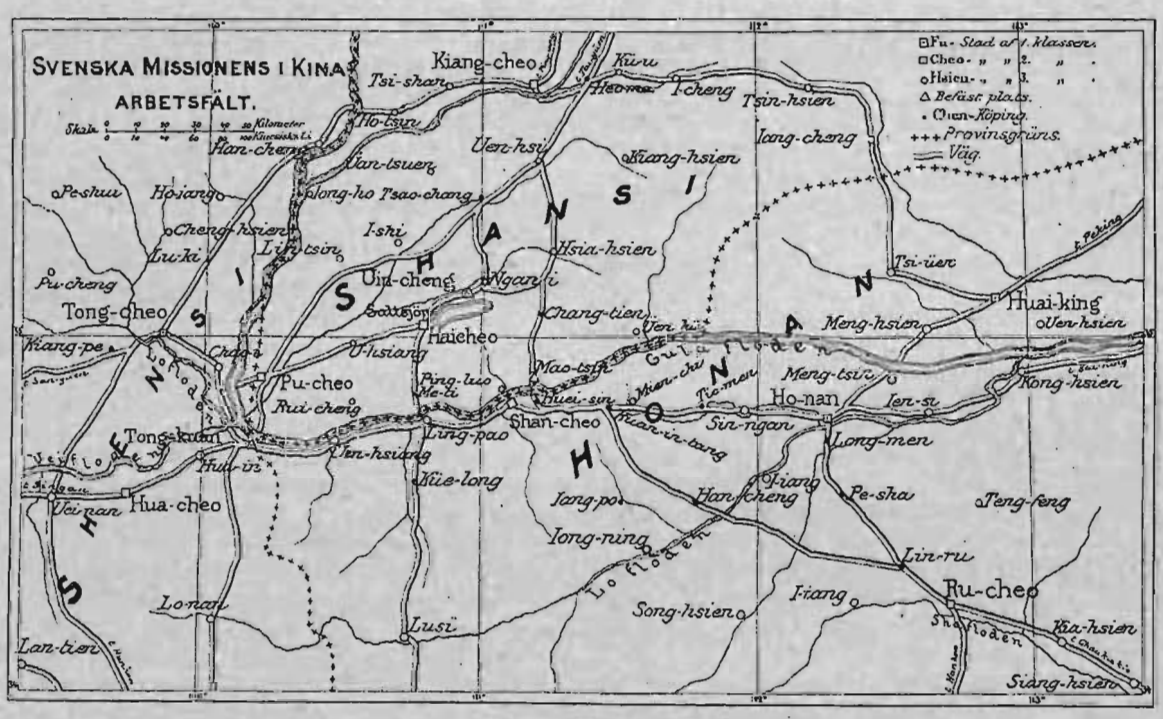

Innehåll:

Årsberättelse. — Revisionsberättelse. — Missionsfältet. — Förteckning å missionärer, inlödde medhjälpare och ombud. — Brefafdelning. — Råd till en blifvande missionär. — Gifven för intet.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Redogörelse för Sv. missionens i Kina 19:de verksamhetsår.

A. Missionsfältet.

»Den som plöjer bör plöja på en förhoppning, och den som tröskar bör göra det i hopp att få sin del». 1 Kor. 9: 10.

Med många ord och i flera liknelser söker aposteln Paulus att för de kristna i Korint bevisa, att han såsom en evangelii tjänare icke endast hade förpliktelser utan ock rättigheter. I den ofvan anförda bilden af åkermannen, som plöjer och tröskar, allt på en förhoppning, vill ju aposteln endast framhålla den sanningen: *Arbetaren är värd sin lön.* »Åkermannen, *som arbetar.*» 2 Tim. 2: 6.

Därpå ligger mycken vikt, att han arbetar. Såsom blott den krönes, som lagligen kämpar, så njuter blott den först af frukten, som arbetar.

En blick tillbaka på det förflutna året skall utvisa, att det varit ett *arbetsår.* Mångsidigt har detsamma varit på de olika stationerna i våra tre provinser. Och tänka vi så på alla våra medarbetare hemma, som på olika sätt deltagit i arbetet, så hafva vi ju rättighet att se efter frukten, ty vi plöja med evangelii plog i den förhoppning, att utsädet må falla i god jord och bära frukt till evigt lif, vi »tröska» — förmana, undervisa, bestraffa — med det syftet att ställa fram för Kristus en ren jungfru. 2 Kor. 11: 2.

Som vi alla veta, befinner Kina sig nu i ett mycket betydelsefullt utvecklingsstadium. Viktiga reformer genomföras. Det råder en kamp på lif och död emellan den hittills bestående och den nya tingens ordning. Mycket af det nya vinet hälles tyvärr i gamla läglar med den påföljden, att de brista, och det nya vinet spilles ut, men nya läglar äro ock i beredskap eller under utbildning för att i sig upptaga och behålla, hvad som anförtros åt dem.

Kina synes nu blifva ett hela världens åkerfält, där alla vilja så för att ock sedan skörda. Såningsmännen äro många, utsädet olika, så ock skörden.

Trogna vår uppgift och af egen erfarenhet öfvertygade om att i ingen annan är frälsning, och att det icke är något annat namn under himmelen, bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta än Jesu Kristi, nasareens namn, hafva vi därför under det flydda året predikat korsets evangelium. För många är det en dåraktig predikan. Goda råd från välmenande kineser saknas ej, men värre är det, då ledande och framstående personligheter inom missionsvärlden blifva så berusade af civilisationens välsignelser, så intagna af kunskapens och bildningens betydelse, att de sätta det sanna ljuset under skäppan, söka utjämna alla skiljaktigheter de olika religionerna emellan, så långt sig göra låter, och förkunna icke den gamla läran om synd och nåd utan i dess ställe läran om ett gemensamt broderskap — utan delaktighet i Kristus. Må Herren bevara oss från denna frestelse!

* * *

I ostörd ro har arbetet fortgått på alla våra stationer. Väl hotades detsamma under sommarmånaderna i provinsen Shansi, tillföljd af den utbredning, som den hemliga regerings- och främlingsfientliga s. k. »Brödraföreningen» där fick, men genom regeringens kraftiga ingripande kväfdes den tillämnade resningen i sin linda.

Bland massorna har evangelisationsarbetet bedrifvits förmedelst predikan i kapell, på marknader och genom husbesök.

Uti Tongchowfudistriktet har broder Hugo Linder haft ordnad tältverksamhet. Predikanterna och bokförsäljarna hafva rest från plats till plats och förkunnat det glada budskapet. I Hanchengdistriktet har broder Bergling bedrifvit liknande verksamhet.

I Ishïdistriktet har tält ej användts, men tvenne bokförsäljare, »de bästa i hela missionen», hafva varit i verksamhet hela året. I Haichowdistriktet finnas inga fast anställda kolportörer, men flera bröder tjäna Herren, utan aflöning, höst och vår.

I Honan ha bröderna Stålhammar och Beinhoff jämte infödda medhjälpare utfört liknande arbete, allt eftersom tid och krafter det medgifvit.

Ännu återstå vidsträckta fält af vårt distrikt, som äro oberörda af evangelium, och behofvet af arbetare, infödda och utländska, gör sig alltfort gällande.

Bland de kristna hafva bibelkurser för kvinnor och män hållits. Som frukt häraf förmärkes en förökad bibelkännedom. I allmänhet följa vi den regeln, att vid den första gudstjänsten om söndagarna hvar och en af de närvarande skall ur minnet återgifva ett självvaldt bibelspråk. Flertalet af de uti evangelium intresserade kvinnorna lära sig läsa sitt Nya Testamente och sin sångbok, hvilket innebär ett ej ringa arbete såväl för dem själfva som för deras lärarinnor.

För kvinnor hållas bibelklasser hvarje vecka.

Bland de unga har skolverksamhet bedrifvits på så sätt, att uti flickskolor, en i hvarje provins, lämnats undervisning åt ett större antal elever från skilda delar af provinsen. Dessa skolor understödjas af föreningen »Daggryningen». De hafva besökts af tillsammans 40 elever. Redogörelse för skolornas verksamhet lämnas å annat ställe (se sid. 70). Dessutom hafva systrarna Fredrika Hallin och Agnes Forssberg uti Yuncheng och Ishï haft hvar sin småskola för flickor med tillsammans 10 elever. Gosskolornas antal har varit sju, med ett sammanlagdt elevantal af 70, ett alltför ringa antal, då man tager i betraktande de kristnas och i läran intresserades antal.

Skolverksamheten, denna viktiga gren af missionsarbetet, är fortfarande inom vår mission den svagaste.

Orsakerna härtill ha vid föregående tillfällen framhållits. Ännu så länge kräfves från vår sida

ett kraftigt bistånd för att kunna få arbetet så ordnadt, att flera elever kunna mottagas och skickligare lärare anställas. Förutsatt att eleverna betala fullt för sin mat (hvilket endast ett fåtal göra) kräfver dock lärares och tjänares löner jämte hyra af lokaler en ej ringa summa hvarje år. Men vi äro skyldiga att göra den uppoffringen, ty äfven i Kina gäller den sanningen, att »de unga äro framtidens hopp».

I februari månad förverkligades den länge närda önskan att kunna öppna en skola för utbildning af evangelister. Med undantag af uppehållet under sommaren har densamma varit i verksamhet hela året. För vidare upplysning se särskild redogörelse. Se sid. 60.

Bland sjuka har ingen ordnad verksamhet kunnat bedrifvas, emedan missionen ännu tyvärr saknar kvalificerad läkare. Medicin utdelas ju visserligen här och där för botande af mindre sjukdomar, men som önskemål kvarstår ännu en fullt utbildad läkare, som kunde gifva hela sin tid åt denna viktiga verksamhet.

Sverige har skänkt sådana åt Afrika och åt Indien, när skall turen komma till Kina?

Sjukdomsfall inom missionen inträffa ju, då läkarevärd är nödvändig, och det kan ej betraktas annat än som en Guds synnerliga omvårdnad, att vi under nära tjugu års tid kunnat reda oss utan en sådan. Fall af benbrott ha dock inträffat tvenne gånger jämte andra allvarligare sjukdomar. Huru mycken ängslan och oro, som kunnat besparas, om en läkare funnits till hands, säger sig själf. I hvar och en af våra tre provinser finnes visserligen en engelsk missionsläkare, men afståndet till dem är mycket långt och deras tid, där de vistas, fullt upptagen.

Opieasylverksamheten, som torde kunna räknas som ett slags sjukvård, har bedrifvits i alla tre provinserna. Tillsammanlagdt 111 personer hafva genomgått kur vid asylerna, och af dessa hafva några vunnits för Herren.

Större församlingsmöten eller s. k. stormöten hafva under året hållits på alla stationerna och på de flesta tvenne gånger, dels på våren och dels på hösten.

Vid desamma hafva tillsammans 108 personer, 62 män och 46 kvinnor, genom dopet upptagits uti församlingarna.

Fördelade på de olika stationerna hafva i Honan döpts 31, hvaraf i Honanfu 6 män och 2 kvinnor, i Yungning 5 män och 4 kvinnor, i Sinan 5 män och 9 kvinnor. I Shensi hafva 29 personer döpts, hvaraf i Tongchow 8 män och 3 kvinnor och i Hancheng 11 män och 7 kvinnor. I Shansi ha döpts 48 personer, hvaraf i Yuncheng 2 män och 2 kvinnor, i Ishï 11 män och 4 kvinnor, i Haichow 6 män och 6 kvinnor och i Puchow 8 män och 9 kvinnor.

Vid årets slut utgjorde församlingsmedlemmarnes antal 382.

Af dessa komma 186 på *Shansi*, hvaraf 27 på Yuncheng, 75 på Ishï, 84 på Haichow med utstationer. 88 på *Shensi*, hvaraf 44 på Tongchow, 44 på Hancheng och 108 på *Honan*, hvaraf 46 på Sinan, 51 på Yungning och 11 på Honanfu.

Till församlingstjänare hafva afskilts fem bröder, en som äldste och fyra som diakoner.

Under året af kineserna själfva insamlade penningar uppgå till tæls 207 (580 kronor).

I missionens tjänst äro 20 evangelister, 13 bibelkvinnor och 13 skollärare anställda.

Genom broder Rikard Anderson jämte systrarna Olga Ahlman och Judit Gustafsson, hvilka anlände till Kina, den förre den 19 februari och de senare den 4 november, har en välbehöflig förstärkning tillförts missionen, desto mera välbehöflig, som trenne af våra systrar lämnat missionen tillföljd af ingående af äktenskap med missionärer, tillhörande annat missionssällskap, och en fjärde, fröken Signe Lagergren, tillföljd af hälsoskäl måst återvända till hemlandet. Syster Emma Andersson, som i slutet af september öfver Amerika återvände till Kina, insjuknade på vägen i häftig nervfeber. Den 10 oktober landsattes hon i Yokohama, hvarest hon på sjukhuset åtnjöt den bästa vård. Vid jultiden kunde hon återvända till Shanghai, där hon stannar, tills krafterna medgifva henne att fortsätta resan mot norr.

Broder Ossian Beinhoff har varit sjuk i nervfeber och syster Anna Janzon i lungblödning. Den senare jämte syskonen Stålhammar måste för hälsans skull vistas några månader på Kulings sanatorium, så ock fröken Ramsten på Moh-Kan-Shan's. Med stärkta krafter återvände de vid höstens inbrott till arbetsfältet.

Broder Carl Blom ingick på våren äktenskap med miss Ethel Usher, förut anställd som lärarinna vid den s. k. »Hanbury School» i Shanghai.

I missionärernas placering hafva följande förändringar vidtagits. Fröknarna Burén, Janzon och Ramsten hafva förflyttats till Honanfu, fröken Maria Nylin till Puchow och syskonen Stålhammar till den nyöppnade stationen Nien-chï i Honan, belägen en dagsresa från deras gamla station, Sinan.

* * *

Så te sig de yttre konturerna af vårt arbete.

Att för missionens vänner aflägga en årlig redogörelse är ju nödvändigt och godt men tillika förenadt med frestelsen att vilja framställa allt i så ljus dager som möjligt. Hvarje erfaren missionsvän vet dock, att i allt arbete för Herren finnes »en växlingens skugga». Jakob 1: 17.

Inför Herren, vår domare, vår lagstiftare, vår konung, skola vi en gång alla aflägga sluträkenskap. Då skall hvars och ens verk blifva uppenbart, då skall elden pröfva halten af detsamma. Vid tanken härpå känna vi oss manade att med psalmisten bedja: »Herre, gå icke till doms med din tjänare, ty inför dig är ingen lefvande rättfärdig.»

Yuncheng i januari 1906.

August Berg.

B. Hemarbetet.

Verksamheten i hemlandet har under året fortgått på vanligt sätt. Årsmötet firades Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan, Stockholm, med föredrag af bröderna *Feilitzen, Folke, Rinman* och *Hedengren*. Höstmötet hölls i Nässjö missionshus den 17:de sept., och som talare tjänade *Feilitzen, Folke, Magnusson* och *Holmgren*. Till missionärer afskildes systrarna *Judit Gustafsson* och *Olga Ahlman*. De kära vännerna i Nässjö hade ordnat allt så väl för mötet, och de läto sin kärlek öfverflöda på många sätt, hvadan vi lämnade dem med tack och lof i våra hjärtan till Herren samt med bön, att han måtte löna dem för hvad de sålunda gjort för hans verk i Kina.

I oktober hade vi besök af mr Sloan, biträdande missionsdirektor för C. I. M., som förutom 2:ne missionsföredrag höll flera möten till uppbyggelse i Stockholm. Äfven deltog han i ett samkväm, som var anordnadt för Kinavänner, och skildrade därvid på ett högst intresseväckande sätt sin resa i Kina förlidet år och särskildt sina besök på S. M. K:s stationer.

Mr Sloan gjorde också ett kort besök i Uppsala och talade där en afton på K. F. U. M.

På missionens *årliga tacksägelse- och bönedag*, den 14 mars, höllos möten så väl i Stockholm som på flera ställen i landsorten, då tack och lof uppsändes till Herren för hans godhet, hjälp och beskydd och nya välsignelser utbådos öfver arbetet och arbetarna. *Då talade med hvarandra de som fruktade Herren; och Herren gaf akt däruppå och hörde, och en minnesbok vardt skrifven inför Herrens ansikte för dem som fruktade Herren och tänkte på hans namn.* Mal. 3: 16.

Missionens bönemöten i Stockholm hafva fortgått regelbundet hvarje måndag på K. F. U. M:s lokal under höst- och vårterminerna. Deltagarna hafva ej varit så många, som man önskat. Herren har dock varit ibland oss enl. sitt löfte i Matt. 18: 20, och det har känts såsom en lättnad under arbetsbördan att tillsammans med Guds kära barn få frambära inför honom missionens andliga och materiella behof samt förbida hans hjälp. Med konung David få vi ock bekänna: *Han böjde sig till mig och hörde mitt rop.*

En glädje har det varit för oss att veta, det bönekretsar här och hvar i landet burit arbetet och arbetarna inför Herren i trogen förbön. Huru innerligt vi längta efter, att Herren för sina kära barn mera allmänt måtte få uppenbara förbönens välsignelse: »Statt upp och gå — — — ty se, han beder», sade Herren till Ananias angående Saulus. Apg. 9: 11.

Broder Folke har kunnat resa ganska mycket i landsorten. Han har besökt Jämtland, Uppland, Västmanland, Dalarna, Värmland, Västergötland, Småland och Skåne. Han har varit åtföljd af många förböner, och därför vänta vi mycken frukt af det förkunnade ordet.

I samband med de bibelkurser, br. Rinman haft i landsorten, har han äfven hållit föredrag om missionen i Kina, hvilka vi hoppas skola bära frukt till ett förökadt intresse och till mera bön för Kina. Bibelstudium och mission höra ju så innerligt tillsammans.

* * *

Från missionsfältet hafva kommit trängande rop efter medarbetare. Detta oaktadt hafva endast 2:ne systrar kunnat utsändas, näml. *Judit Gustafsson* och *Olga Ahlman*, som afreste från hemlandet i slutet af sept. månad.

Till hemlandet har på grund af hälsoskäl fröken Lagergren återkommit. Med henne voro också gossarna Ragnar och Halvar Hahne samt Morris Bergling, som kommo hem för uppfostran och skolundervisning. Gossarna Hahne äro hos doktorinnan Maria Berg, som äfven har syskonen Bergs och Sandbergs gossar i sin vård, och Morris Bergling har funnit ett godt hem hos folkskoll. A. Ringqvist i Norrköping. Vi bedja få anbefalla såväl de kära barnen som äfven deras vårdare i missionsvännernas trogna förböner, och må de senare komma ihåg Jesu löfte: *Och hvilken som emottager ett enda sådant barn i mitt namn, han mottager mig.*

Systrarna *Sigrid Bengtsson* och *Jane af Sandeberg* hafva genom äktenskap, den förre med *H. Mc Lean*, Talifu, Yunnan, och den senare med d:r *W. Guinness*, Chen-chow, Honan, öfvergått till Kina Inlandmissionen. Ett hjärtligt tack vilja vi uttrycka till dem för den tid, de arbetade på vårt fält, samt tillönska dem Guds rika välsignelse i arbetet på de nya platser, till hvilka Herren kallat dem.

Tvenne af våra kära medarbetare i hemlandet har Herren kallat hem till sin eviga sabbatshvila, näml. kyrkoherde *C. A. Carlsson*, Normlösa, och folkskolläraren *J. Olofsson*, Roma, Gotland. *Ty den som har inkommit i hans hvila, han har ock fått hvila från sina verk, likasom Gud från sina.*

Några nya ombud har Herren också under året gifvit oss, näml. rådman C. Carlsson, Lindesberg, grosshandlare Sven Johnsson, Örebro, herr P. G. Persson, Erikshill, Borås, kyrkoherde Rydqvist, Gistad, brukspatron W. Tham, Huskvarna, herr M. Tottie, Mariestad, byråassistenten P. Tronêt, Falköping—Ranten och handl. A. Westman, Korsnäs.

Inom kommittéen har ingen förändring ägt rum. Dess medlemmar äro således:

O. v. Feilitzen, kommendör, ordförande.
J. Holmgren, sekreterare.
K. G. Magnusson, ingeniör, kassaförvaltare.
G. Reutercrona, kapten.
J. Rinman.
Ivar Landgren, ingeniör, vice ordf.

Konsultativa ledamöter:

K. Bergh, doktor, Tranås.
H. Dillner, major, Umeå.
K. Fries, fil. doktor, Stockholm.
A. Hylander, kyrkoherde, Simtuna.
E. Sandblom, apotekare, Jönköping.

Andra årgången af kalendern »Hans Stjärna i

Östern» utkom i nov. på Sinims Lands förlag och vann en spridning på cirka 3,000 ex.

Missionstidningen Sinims Land har slutat sin 10:de årgång och utkommer från 1906 års början med 2:ne nummer i månaden.

Till missionens ombud och vänner samt till föreningar och bönekretsar, som understödt arbetet med sitt intresse, sina förböner och gåfvor samt genom att sprida missionens böcker och tidningen Sinims Land, hembäres det hjärtligaste tack. Herren löne hvar och en, som i kärlekens nitälskan gjort, hvad han kunnat!

* * *

Såsom framgått af den lämnade redogörelsen har Herren låtit sin rika välsignelse följa arbetet både i Kina och här hemma. Därute hafva nya dörrar för evangelium öppnats, sökarnas antal har förökats, flera personer hafva döpts än under något föregående år, och verksamheten i dess olika grenar utvecklats på ett sätt, som manar till innerligt tack till Herren. Men under det han i sin stora nåd gifvit så rik andlig välsignelse, har det behagat honom att i ekonomiskt afseende pröfva missionen, i synnerhet i slutet af året, då syskonens ställning var ganska bekymmersam. Visserligen kunde vi genom Herrens nåd, som hållit vid makt missionsvännernas intresse och beredvillighet att gifva, utsända något mera medel än föregående år, men på grund af arbetets utveckling var dock, hvad som sändes, alltför knappt till behofvens fyllande. Måtte det täckas vår trofaste Gud, som på så många sätt kan mana sina barn till att »frambära rena offergåfvor» till hans altare, att under det år, som nu är inne, bevara syskonen från dylika trångmål, och hjälpe han oss hvar och en, som har sin hand med i detta arbete, att orubbligt tro löftet: *Min Gud skall, efter sin rikedom, fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus.*

Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Jesus Kristus bland alla släkten i evigheters evighet! Amen.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för »Svenska Missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper för år 1905, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

a) *Behållning från 1904:*

På bank innestående (däraf å Koskullska fonden kr. 2,000)		Kr. 2,648: 54

b) *Gåfvomedel:*

Till Allm. Missionsfonden	Kr. 56,240: 48		
» Fonden för inf. arbetare	» 4,330: —		
» Skolfonden	» 1,986: 47		
» Bokfonden	» 143: 33		
» Husfonden	» 200: —		
» Medicinfonden	» 5: —		
» Fonden för särskilda ändamål	» 572: 47		Kr. 63,477: 75

c) *Inkomster från Missionshemmet:*

Trädgårdsalster		Kr. 75: —

d) *Räntemedel:*

Å allmänna missionsfonden	Kr. 13: 44		
» Koskullska fonden	» 85: 11	Kr. 98: 55	
	Summa	Kr. 66,299: 84	

Utgifter:

a) *Missionsutgifter:*

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr. 48,406: 82		
Missionärernas utrustn. och utresor	» 3,073: 89		
Missionärskandidaters underhåll och resor	» 696: 03		
Hemmavarande missionärers o. barns underhåll	» 4,571: 20	Kr. 56,747: 94	

b) *Kostnader för fastighet o. inventarier:*

Div. arbeten för fastigheten vid Dufbo	Kr. 459: —		
Inventarier för d:o	» 3: 20		
d:o » expeditionen	» 22: —	Kr. 484: 20	

c) *Omkostnader:*

Sekreterarens lön	Kr. 2,500: —		
Biträdande sekreterarens lön	» 900: —		
Hyra för expeditionen	» 400: —		
Trycksaker, skrifmaterial, sparbössor, m. m.	» 646: 54		
Porto och telefon	» 349: 39		
Resekostnader	» 583: 83		
Omkostnader för missionshemmet	» 974: 63	Kr. 6,354: 36	

d) *Behållning till 1906:*

Kontant i kassan	Kr. 543: 58		
På bank innestående (däraf å Koskullska fonden kr. 2,000)	» 2,169: 76	Kr. 2,713: 34	
	Summa	Kr. 66,299: 84	

Till missionärerna privat har under året öfversändts	Kr. 5,961: 87	

Tillgångar

den 31 december 1905

I hemlandet:

Kontant i kassan	Kr. 543: 58	
På bank innestående (däraf å Koskullska fonden kr. 2,000)	» 2,169: 76	
Egendomen kv. Perlhönan i Dufbo	» 20,000: —	
Lösegendomen därsammastädes	» 2,500: —	
Böcker och kontorsinventarier	» 290: —	Kr. 25,503: 34

I Kina:

Ett hus i Yun-cheng	Kr. 4,000: —	
» » » Tong-chow-fu	» 7,000: —	
» » » Hai-chow	» 2,000: —	
» » » Honan-fu	» 3,000: —	Kr. 16,000: —
	Summa	Kr. 41,503: 34

Skulder:

Inga.

Revisorerna hafva tagit del af Styrelsens protokoll, hvarjämte inför revisorerna blifvit företedda åtkomsthandlingarna till missionens egendom i Dufbo samt följande brandförsäkringsbref i bolaget Norrland:

1 st. å kr. 20,000: — å den fasta egendomen
1 » » » 5,000: — » lösegendom vid hemmet
1 » » » 500: — » » vid kontoret;

äfvensom insättningsbevis från bank å missionens kontanta medel, och har därvid intet varit att erinra.

Missionens tillgångar i Kina hafva under året ökats genom anskaffandet af ett nytt hus i Honan-fu för en kostnad af 3,000 kr.

Vid besök på missionshemmet vid Dufbo pågick utförandet af några behöfliga reparationer å hufvudbyggnadens veranda, i sammanhang hvarmed utförandet af några ytterligare sådana tillrådde å såväl samma byggnad som det mindre boningshuset och uthuset. I öfrigt var allt väl vårdadt, och den för underlättande af vattenbärningen välbehöfliga förändringen af pumpen verkställd.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1905, varder kommitteén beviljad.

Stockholm den 12 maj 1906.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Missionsfältet

omfattar 38 domsagor i provinserna Shansi, Shensi och Honan. S. M. K. är på detta område den enda protestantiska missionen. Fältet är indeladt i följande distrikt: I Shansi: Utom Yuncheng, som är hela missionens hufvudstation. 1) Det östra eller Ishi-distriktet, omfattande sex domsagor. Station: Ishi. 2) Det västra eller Haichow-distriktet, omfattande fem domsagor. Stationer: Haichow och Puchow-fu. I Shensi: 1) Det södra eller Tongchow-distriktet, omfattande sex domsagor. Station: Tongchow-fu. 2) Det norra eller Hancheng-distriktet, omfattande sex domsagor. Stationer: Hancheng och Hoiang.

I Honan: 1) Det östra eller Honan-fu-distriktet, omfattande tio domsagor. Stationer: Honan-fu, Sinan, Yungning och Nienchi. 2) Det västra eller Lingpao-distriktet, omfattande fyra domsagor.

Missionärer, tillhörande S. M. K.

*Erik Folke	ankom	till	Kina	1887
*Anna Folke (född Gran)	»	»	»	1888
Henrik Tjäder	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	1892
Fredrika Hallin	»	»	»	1889
Anna Janzon	»	»	»	1890
Frida Prytz	»	»	»	1890
August Berg	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	1892
Axel Hahne	»	»	»	1890
Anna Hahne (född Watz)	»	»	»	1893
Carl F. Blom	»	»	»	1892
Ethel Blom (född Usher)	»	»	»	1901
Theodor Sandberg	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	1891
Robert Bergling	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	1893
Anna Eriksson	»	»	»	1892
Ebba Burén	»	»	»	1894
Hugo Linder	»	»	»	1894
Emma Andersson	»	»	»	1895
Agnes Forsberg	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	1896
Sigrid Engström	»	»	»	1897
Mary Ramsten	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	ankom	till	Kina	1897
E. O. Beinhoff	»	»	»	1902
Jacob Bölling	»	»	»	1902
Inez Bölling (född Berzelius)	»	»	»	1902
*Signe Lagergren	»	»	»	1902
Verner Wester	»	»	»	1903
Andrew Ericsson	»	»	»	1903
Ida Andersson	»	»	»	1903
Nathanael Högman	»	»	»	1903
Marie B. Bordson	»	»	»	1903
Maria Nylin	»	»	»	1904
Rikard Andersson	»	»	»	1905
Judit Gustafsson	»	»	»	1905
Olga Ahlman	»	»	»	1905

* I hemlandet.

Infödda evangelister och bibelkvinnor i missionens tjänst.

Yuncheng: Evangelist: *Tsao-Sheng-hsieh* (underhålles af mr Erik Johnson, Californien). Bibelkvinna: *Ma Chang-shih* (underhålles gm fröken Hanna Smerling, Stockholm).

I-shi: Evangelister: *Suen Ching-ih* (underhålles af byggmästare O. Weinberg, Malmö), *Li Iang-tsai* (underhålles af patron A. Jansson, Brotorp, Lindesberg), *Shang Teh-sheng.* Bibelkvinna: *Pi Chii-shi* (underhålles af Jönköpingskretsens kvinnoförbund).

Haichow: Evangelister: *Kuo Ta-cheng* (underhålles af doktor Knut Bergh, Tranås), *Hsieh Si-sin.* Bibelkvinna: *Li.*

Puchow: Evangelist: *Lo Teh-tao* (underhålles af »en skåning»).

Tongchow-fu: Evangelister: *Kao Hsing-shuen* (underhålles af Östergötlands Ansgariiförening).

Li Chao-t'ai (underhålles genom grosshandlare Sven Johnsson, Örebro).

Li-Suen-sin (underhålles af ingenjör C. E. Jansson, Lindesberg).

Bibelkvinnor: *Li Suen-shih* (underhålles af doktor C. Koch, Linköping). *Chang* (underhålles af Jönköpings kvinnoförbund).

Hancheng och *Hoiang:* Evangelister: *Chi Ming-ko* (underhålles af arkitekt E. O. Ulrich, Stockholm).

Chiang Ü-huei (underhålles af kapten A. Bäärnhielm och fröken S. Nyblad, Skellefteå).

Chi Chong-hsioh (underhålles af fröken A. de Bodisco, Stockholm).

Kao-Kung-tsai (underhålles af Kinakretsen i Uppsala). Bibelkvinnor: *Iang ma-shih* och *Shih.*

Honanfu: Evangelister: *Kong Shuen-tao* (underhålles af fabrikör G. Strömberg, Stockholm).

Chou-teh-tu (underhålles af d:o).

Bibelkvinna: *U Suen-shi* (underhålles af »Fyrvapplingen», Rumskulla).

Yungning: Evangelist: *Chang Ching-cheng* (underhålles af herr S. Törnqvist, Simonstorp, Sörby). Bibelkvinna: *Chang* (underhålles af jungfruföreningen i Naglarp, Näfvelsjö).

Sinan-hsien: Evangelister: *Chen-kuen, Teng Uen-pang* (underhålles af Redbergslids syförening).

Chia (underhålles genom fru M. Karlsson, Baggetorp, Kristdala). Bibelkvinnor: *Cheng* (underhålles af Sy-

föreningen för Svenska missionen i Kina, Stockholm. *Uang* (underhålles af fru A. Rosén, Malmö).

Nienchi: Evangelist: *Uang Ho-san* (underhålles af ingenjör I. Landgren, Stockholm). Bibelkvinna: *Chi* (underhålles af frökn:a L. H. och Ida Gripensvärd).

Därjämte underhåller C. F. Oxelquist, Huskvarna, läraren Uang, jämte evangelist och skolgosse.

Ombud i landsorten:

a) Manliga ombud.

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., Kyrkoherde, Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., folkskollärare, Kristinehamn.
Andrén, Karl, folkskollärare, Åker.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkeryd.
*Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergström, E., kyrkoherde, Odensvi, Odensviholm.
Bjurstén, K. G., banktjänsteman, Göteborg.
Blomberg, K. M., f. d. folkskollärare, Liljeholmen.
Bodorff, P. A., kyrkoherde. Halltorp.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bäärnhielm, A., kapten, Skellefteå.
Carlsson, C., rådman, Lindesberg.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum, Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., kyrkoherde, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växiö.
Dillner, H., major, Umeå.
*Dillner, J., grosshandlare, Östersund.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå.
Elmers, O., kyrkoherde, Wånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Falk, J., komminister, Stengården, Högsjö.
Forshäll, J. Plym-, kyrkoherde, Bexheda, Hvetlanda.
Granér, G., folkskollärare, Motala verkstad.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Karlskrona.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Heljebol.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Falun.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johnsson, P., handlande, Sigtuna.
Johnsson, S., grosshandlare, Örebro.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Kjellgren, K. G., komminister, Sundsvall.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, C. F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lingström, A., skolföreståndare, Marianelund.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackwad.
Norbäck, O., kyrkoherde, Mo.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Persson, P. G., herr, Erikshill, Borås.
Pettersson, A. J., kontraktsprost, Torsåker.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Askeryd, Aneby.
Ramsten, H., kommendörkapten, Malmö.
Rinman, Axel, herr, Göteborg.
Risberg, P., komminister, Mörlunda.
Rydén, A., kyrkoherde, Matfors.
Rydquist, E., kyrkoherde, Gistad.
*Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Sund, K., folkskollärare, Norrköping.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Söderholm, G. E., pastor, Öfverlännäs, Undrom.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Tham, W., brukspatron, Huskvarna.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Torin, K., kyrkoherde, Sjövik.
Tottie, M., herr, Stengårdshult, Mariestad.
Tronêt, P., byråassistent, Falköping—Ranten.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Vester, O. A., domprost, Luleå.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
Westman, A., handlande, Korsnäs.
Willén, G., kyrkoherde, Binninge, Gropen.
Wittencrona, A., kyrkoherde, Rök.
Åkesson, O., folkskollärare, Stämna, Linghem.
Åström, J., kronojägare, Hålland, Undersåker.
Öbergh, F., kyrkoherde, Wännäs, Spöland.
Ölander, Alfr., inspektor, Dahla, Åtvidaberg.

* Konsultativ ledamot.

b) Kvinnliga ombud.

Andersson, Ch., fröken, Vadstena.
Degerholm, E., fru, Mariestad.
Dillner, H., fröken, Nora.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Granlund, E., fru, Skärfsta, Sollefteå.
Karlsson, M., fru, Baggetorp, Kristdala.
Pettersson, H., fröken, Lindesberg.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Sundell, J., fru, Malmö.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wettermark, M., fröken, Öxnered.
Vidmark, E., fru, Helsingborg.

Brefafdelningen

Missionär *R. Bergling* skrifver från Hancheng den 24 febr. 06:

»Bibelkursen med våra medhjälpare är nu öfver. Äfven andra deltagare kommo, så att medlemsantalet var dagligen omkring 20. Vi genomgingo de tolf första kapitlen af Romarebrefvet, och jag känner mig förvissad om att Gud fick inskrifva mången dyrbar sanning i våra hjärtan. Det gick en glädjeström genom mig, då jag satt ibland dem och såg med hvilken begärlighet utläggningen af ordet mottogs och samtidigt jämförde dessa iakttagelser med dem, jag gjorde, då jag för tio år sedan reste omkring i detta distrikt.

Jag måste ock vid flera tillfällen beundra deltagarnas intelligens, som framträdde i såväl deras frågor som i deras svar. Men så räknade jag ock bland dem fem

filosofie kandidater och några andra rätt belästa. Dock var det äfven flera, som saknade bildning, men som genom sina svar ådagalade, att de voro lärde af Gud. Under hela kursen hade vi vårt gatukapell öppet hvarje afton; och flera bröder predikade och vittnade där. Man behöfde icke truga fram dem. De kommo själfmant, och svårigheten var att få dem att tiga stilla, då deras tid var ute.

Nu om dagarna ligger jag i ständig bön om hvad jag skall göra med afseende på en kallelse, jag fått att komma och predika evangelium i en stad vid namn Kiachow, tolf dagsresor norr härom.

För 2 år sedan sände jag tre kolportörer dit upp, hvilkas arbete Gud välsignade, så att åtminstone en man i nämnda stad, en f. d. köpman, tyckes hafva kommit till lif i Gud. Ett halft år senare kom nämnde sökare för att här hos oss grundligare studera läran och för att höra, om vi icke kunde komma själfva eller sända någon predikant dit upp. Herr Han, så är köpmannens namn, hade då med sig namnen på flera, som sagt sig vilja på allvar söka sanningen. Efter att då i 5—6 veckor hafva studerat läran här i vårt hem, vände han åter till Kiachow utan annat sällskap än en sin son, som ej velat låta fadern ensam göra denna långa resa. Men jag lofvade honom då att påföljande vår eller höst, *om det var mig möjligt*, komma till Kiachow eller ock sända ett par infödda bröder. Ledsamt nog har jag på grund af arbetets utvidgning på platsen här och i Hoiang ända hittills varit ur stånd att infria detta löfte.

Nu har broder Han, efter $1\frac{1}{2}$ års väntan kommit åter den 12 dagsresor långa vägen och säger sig ej vilja vända om förrän någon gör honom sällskap dit upp. 'Någon', säger han, 'som kan utlägga skrifterna för dem, ty de som vilja höra äro många.'

Är icke detta äfven mer än den macedoniske mannens rop. Med afseende på mig liknar det Filippi kallelse att lämna sin lifliga verksamhet i Samaria och bege sig i väg 'mot ökenvägen, som leder mot Gaza'. Eller är icke kallelsen till och med ännu tydligare?

Bedjen för broder Han och för andra intresserade i Kiachow, och bedjen för folket på hela denna sträcka, 15—18 dagsresor lång och af samma bredd, från Hancheng till Mongoliets gränser, hvilket *icke har en enda evangelii budbärare.*»

Råd till en blifvande missionär.

En dotter till den bekanta dr Arthur Pierson, Zenanamissionär i Indien, skref förlidet år några dagar före sin död följande tänkvärda bref till en af sina bröder, som af Gud känt sig kallad att gå ut som missionär.

Min älskade broder!

Jag skrifver härmed några ord, som jag hoppas, du vill tänka på och bedja öfver. Gå icke ut till något missionsfält, förrän du har full visshet om att Gud själf har bestämt dig för detta fält, och att hans tid är inne för dig att gå. Om du förhastadt själf fattar ett beslut att gå till det eller det fältet, skall du alltid få ångra dig. Det hvilar något romantiskt eller en viss gloria öfver missionärskallet, som försvinner, när man kommer ut på fältet, det kan jag försäkra dig. Och, tro mig, från det ögonblick, då du stiger ombord för att resa ut, skola djäfvulen och alla hans handtlangare anfalla och söka snärja dig, ja, göra både det ena och det andra för att få dig att förfela det mål, för hvilket du lossat ankar. Intet utom den Helige Andes fullhet skall föra själen igenom. Och om du vet, att du icke mottagit denna Andens fullhet, *underlåt då icke* att lyda Herrens befallning att »vänta, till dess du blifvit beklädd med kraft från höjden»! Tro mig, missionsfältet är redan fullt af profeter, som hafva löpt ditut utan att vara sända af Herren. På grund häraf står det så illa till i Indien liksom inom de olika missionssällskapen öfver hufvud taget. Om du fått full visshet om — och du kan komma därtill — att Gud beklädt dig med kraft; och att han just nu vill sända dig dit eller dit, gå då utan att frukta! Och när kanske efter dagars, månaders, ja, års lidanden — ty lidanden måste komma, då vi bära korset — den frågan åter och åter vill uppstiga: »Hvarför detta? Är jag då icke på den plats, där Gud vill hafva mig?» skall den klippa, som skall hålla dig uppe i detta haf af frågor och oro, vara: »*Gud* har skickat mig hit. Jag vet det. Därför har *han* ansvaret, han allena, och jag behöfver icke frukta.» Men om du i stället har det så: »Jag vet icke, huruvida han har sändt mig eller icke», skall du genom den store själafiendens anfall kastas in i en förskräcklig själsnöd. Du skall icke veta, hur du skall komma igenom, och du skall åter och åter i ditt inre ropa: »O, att jag kunde fara hem! Hvilken dåre jag var, som gick Herren i förväg! Tro icke, min broder, att Gud skickar ut oss på fältet, blott och bart för att vi skola omtala den ljufliga berättelsen om Jesus, att detta är allt. Nej, han skickar ut oss, för att vi skola göra, hvad Jesus kom i världen att göra — att bära korset. Och om våra hjärtan äro uppfyllda af honom, om våra ögon stadigt äro fästade på honom, den Osynlige, på honom, som sändt oss till den plats, där vi stå, och som därför också skall bära oss igenom allt, då skola vi vara i stånd att gå framåt, ehuru böjda under tyngden af korsets lidande och vanära.

Förlåt mig, att jag skrifvit så öppet! Jag beder till Gud, att detta budskap må hos dig skaka allt, som kan skakas, och att det, som icke kan skakas, må stå så fast som urtidernas klippa.»

Gifven för intet.

Matt. 10: 8.

Kristen, då du är böjd att undandraga dig dina plikter mot Guds kyrka, tänk då på Frälsaren, som försakade allt för att tjäna dig! Kan du då, när du ser en så helig själfförsakelse, vara nog själfvisk att anse din egen bekvämlighet af större vikt än de behof och den nöd, du ser omkring dig? Kom ihåg Jesus! Tänk dig, att hans öga hvilar på dig, och att han säger: Jag gaf mig själf för dig, vill du då undanhålla dig själf för mig. Om du det gör, känner du ej höjden och djupet och längden och bredden af min kärlek.

Spurgeon.

Stockholm, Svenska Tryckeriboläget Ekman & Co. 1906.

11. Årg. 15 Juni 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

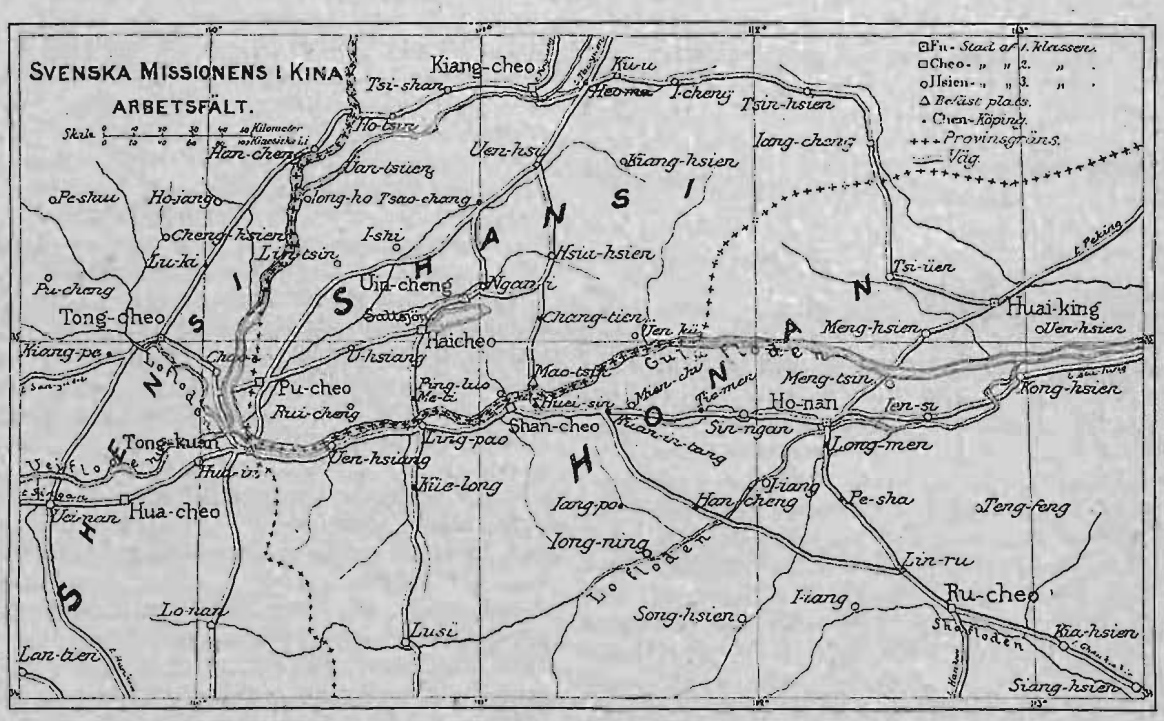

Innehåll:

Att uppenbara Gud för världen. — De kinesiska kvinnornas fötter. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Från andra svenska missionsfält. — För S. M. K:s missions- och böneckretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Att uppenbara Gud för världen.*

Af *D. E. Hoste.*

Vår Herre Jesu Kristi nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med eder alla! Amen. 2 Kor. 13: 13.

Dessa ord kunna tagas i dubbel betydelse. För Paulus voro de, då han skref dem, en önskan och bön, att Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet måtte vara med de troende i Korint till frälsning och lif. Och Gud vare tack! det är en välsignad sanning, att dessa ord gälla hvarje kristen. Må vi alla med en allt innerligare tro tillägna oss denna nåd, kärlek och Andens delaktighet! Jag tror dock, att denna önskan kan fattas i en något vidsträcktare betydelse, nämligen som en bön, att Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och Andens delaktighet må vara i de kristna, så att de uppenbara Gud för sina medmänniskor.

Vi veta, att Gud tagit oss till barn åt sig för att genom oss framställa sig själf för världen. Då Jesus lefde härnere på jorden, var han ordet, som blef kött för att uppenbara Gud för världen. Vi, som äro hans barn, böra också uppenbara Gud bland människorna, ja, det är vår uppgift att i närvarande tid uppenbara Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet.

Hvad är då Jesu Kristi nåd? 2 Kor. 8: 9 gifver oss svaret: »I känner vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.» Denna nåd är det, som nu skall uppenbaras hos hvarje kristen. I filipperbrefvet uttalar Paulus sin trängtan och förhoppning, att Kristus måtte blifva förhärligad i hans kropp. Kristus skall genom tron bo i våra hjärtan. Detta är evangelii stora hemlighet. Tänk, att vi, som varit döda i öfverträdelser och synder, kunna i våra hjärtan upptaga Jesu Kristi lif! Må vi då också vara så öfverlämnade åt Jesus Kristus, att han genom oss, sina lemmar, må kunna uppenbara sin nåd ibland människorna i världen! Det är ej nog med att vi icke tillfoga vår nästa något ondt, eller att vi lefva ett hederligt och anständigt lif. Detta är ju alldeles nödvändigt, men det är ännu icke detsamma som att uppenbara Jesu Kristi nåd. Den, som vill vara en sann kristen, måste besjälas af den anden, att han vill utblotta sig själf, för att andra må kunna blifva uppfyllda. Låt oss ej glömma, att Jesus blef fattig för vår skull, att vi genom hans fattigdom måtte blifva rika. Blotta förkunnandet af evangelium bär mycket liten frukt, så vida det icke finnes kristna, som i lifvet förverkliga det.

Jag vill här berätta för eder, hur denna Jesu Kristi nåd uppenbarades hos en kinesisk, kristen kvinna. Hennes man, som också var kristen, sökte att genom inrättande af opieasyler rädda sina landsmän från opielasten och föra dem till Jesus Kristus. Vid den tid, jag åsyftar, kände han djupt medlidande med folket i en stad, som låg norrut, omkring 8 mil från hans hem. Hela distriktet var stort och folkrikt, men ingen fanns, som där förkunnade Jesu Kristi nåd. Han fylldes af en innerlig önskan att öppna en asyl i staden men saknade de medel, som behöfdes för anskaffandet och iordningställandet af lokal. Ofta brukade han stiga upp midt i natten och under tårar bedja Herren sända honom de medel, han behöfde. Hans hustru hörde, hur han kämpade med Herren i bön om denna sak. En dag lämnade hon honom ett litet knyte med dessa ord: »Här äro de medel, som behöfvas för att öppna asylen.» Hennes man öppnade knytet och fann då däri alla hennes juveler. Till en början ville han ej taga emot dem. Han trodde nämligen, att hon gjort detta offer endast af kärlek till honom. Men hon bad honom taga emot dem, sägande: »Folket däruppe lefver i stort mörker. Det är en ringa försakelse för mig att skiljas ifrån juvelerna, om evangelium därigenom kan bringas till det.» Då hennes man hörde, att hon handlat i den anden, tog han hennes juveler och använde dem till att öppna asylen. Jag kanske bör nämna, att i Kina bära kvinnorna juveler icke blott som prydnad utan som tecken på sin samhällsställning. Då denna kristna kvinna offrade sina juveler, offrade hon i själfva verket tecknen på sin samhällsställning. Med glädje kan jag meddela eder, att det för närvarande är ett stort och alltjämt växande missionsarbete i den stad, som sålunda öppnades för evangelium.

Käre vän, hvilket synes dig bäst: att bära några juveler på din kropp under några få år eller att genom dem söka vinna själar, som i Mästarens krona skola glänsa som juveler i evighet? Dessa kinesiska troende, jag talat om, hvilka jag hade förmånen att känna under många år, voro pastor Hsi och hans hustru. Jag är viss, att I åren öfverens med mig därom, att Guds nåd vardt uppenbar i dessa kinesiska kristnas lif. Och dock hade de ej haft tillfälle att få en så grundlig undervisning i den kristna sanningen som många bland oss. De hade ej haft så rika förmåner, som de kristna i denna stad; men hvad de hade läst i Nya testamentet, det handlade de efter. Och vi torde medgifva, att, om vi alla handlade efter hvad vi veta, skulle det blifva en mycket härligare uppenbarelse af Jesu Kristi nåd bland oss, än hvad nu är fallet.

Vi öfvergå nu till den andra punkten i vår text. I Rom. 5: 5 säger aposteln, att Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som blifvit oss gifven. Jag vill här tala om Guds kärlek från en särskild sida, nämligen dess utsträckning eller omfattning. I Joh. 3: 16 heter det: »Så älskade Gud *världen,* att han utgaf sin ende Son.» Då Paulus i vår text talar om, att Guds kärlek skall vara med oss, menar han, att vi skola älska i stor utsträckning. För några år sedan yttrade Hudson Taylor till mig: »Vi hafva icke lärt att älska rätt, förr än vi älska många.» Ju mer jag tänkt på dessa ord, desto klarare har jag insett deras sanning. Det blandar sig så lätt själfviskhet i vår kärlek till

* Föredrag i Blasieholmskyrkan pingstdagen 1906 af missionsdirektorn mr D. E. Hoste.

dem, som stå oss nära. Se, t. ex., på föräldrarnes kärlek till sina barn! Hur skön denna af Gud ingifna kärlek än är, finns dock alltid en stark benägenhet till själfviskhet vid utöfningen af densamma. Detsamma gäller om vårt förhållande till våra vänner eller till medlemmarne af det kyrkosamfund, vi tillhöra. Detta slags kärlek är ju något godt, men den är ej tillräcklig, ty, »om I älsken dem, som älska eder, hvad fån I för lön», säger Herren. Nej, »älsken edra ovänner, välsignen dem, som förbanna eder, gören väl mot dem, som hata eder, och bedjen för dem, som försmäda och förfölja eder.» Hvilken nådefull sanning, att Gud vill genom sina barn göra sin kärlek kunnig för alla folk! Se på Paulus! Genom sin härstamning och uppfostran var han ju en trångbröstad och stolt jude. Vi veta, att romarne och grekerna på den tiden hatade och föraktade judarne, men också att dessa i lika hög grad hatade och föraktade grekerna och romarne. Människor skulle hafva sagt, att det var omöjligt för Paulus att blifva en hedningarnes apostel. Hade det varit fråga om blott mänsklig kärlek, hade det ju varit så, men här var det Jesu Kristi kärlek, som tvingade honom. Därför kunde denne, en gång så stolte farisé, skrifva till korintierna: »Vi äro edra tjänare för Kristi skull» och till filipperna: »Om jag än offras — så gläder jag mig.» Johannes säger: »Om Gud så har älskat oss, så äro ock vi pliktiga att älska hvarandra.» — Vi känna alla till hur de olika folken i vår tid sträfva efter världsvälde. Flere af dem arbeta ifrigt på att genom sin handels- och eröfringspolitik utsträcka sitt välde öfver hela jorden. Vi, som äro kristna, äro medborgare i det rike, som skall förblifva för evigt. Då folken i denna världen äro så ifriga att utbreda sina riken, hvilka dock skola förgås, böra ej vi då vara ännu ifrigare att söka utbreda Guds rike, som alltid skall förblifva? Låtom oss komma ihåg Jesu ord: »Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, hur de hvitna till skörd.» Käre vänner, må Herren rikare än någonsin förr få utgjuta sin kärlek i våra hjärtan! Känna vi väl till något af aposteln Pauli stora sorg och oaflåtliga kval för andras frälsning?

Jag tar mig här friheten att nämna något ur min personliga erfarenhet. För något mer än tjugo år sedan var jag — då en helt ung kristen — närvarande vid ett missionsmöte. En af talarne där berättade om missionsarbetet i Uganda i Centralafrika. Med anledning däraf började jag regelbundet bedja för Uganda och för missionen där. Det dröjde ej länge, förrän den tanken kom för mig, att det också måste finnas andra missioner i Afrika. Jag sökte då inhämta kännedom om alla missionerna i den världsdelen och bad regelbundet för dem, visserligen icke för hvarje dag men åtminstone en gång i hvarje vecka. Kort därefter läste jag en liten skrift om missionsarbetet i Sydamerika. Sedan dess har jag bedit regelbundet äfven för detta land och så vidare för andra folk och länder. Detta har medfört en stor välsignelse för mig själf, och jag är viss om att det äfven blifvit till välsignelse för missionen i dessa länder. Det skulle blifva till stor välsignelse, om vi alla öfvade sådan förbön. I samma mån vi öfva den, skall Guds kärlek allt rikare utgjutas i våra hjärtan. Våra hjärtan skola vidgas, och vi skola fyllas af intresse för folkens andliga väl.

Vi komma nu till den tredje punkten i vår text: den Helige Andes delaktighet. Käre vänner! Hur mycket hafva vi ej att tacka den Helige Ande för. Genom Anden hafva vi blifvit födda på nytt. Det är Anden, som helgar oss, det är han, som bevarar oss från det onda. Hur öm och tålig är ej den Helige Ande i sitt förhållande till oss en och hvar! Men låtom oss komma ihåg, att denne Ande vill, att vi också skola motsvara hans önskan att få verka genom vårt lif. Hur många gånger ha vi ej bedröfvat honom genom olydnad! Då han ville, att vi skulle tala till någon själ, hafva vi kanske undandragit oss af rädsla. Då han ville, att vi skulle varna någon kamrat, som vandrade syndens väg och föra honom till Kristus, hafva vi varit ovilliga därtill. Det är vår plikt att söka föra dem, som stå oss nära, till Herren, och på många sätt kunna vi här tjäna Anden och så blifva till välsignelse.

För några år sedan lefde i norra Kina en man, som ansågs vara en kristen. Han bad; han läste sin bibel; han var alltid med vid gudstjänsterna. En dag besökte han den missionär, som var min medhjälpare på stationen. »Hvilka underbara lärdomar finnas ej i Nya testamentet», yttrade han under samtalet med denne. »T. ex. uppmaningen att gifva åt hvar och en, som beder, och att hafva allting gemensamt.» Därpå fortsatte han med att bedja missionären om en hel del af hans tillhörigheter. Han tänkte ej på, att han för sin del bort gifva något åt missionären. Han uppfattade sanningen om de kristnas gemenskap helt ensidigt. Alltid mottaga, men aldrig gifva, det var hans lösen. Därför gjorde han ej heller, ledsamt nog, några framsteg i sitt kristliga lif utan föll snart helt och hållet bort från Herren. Vi inse alla, hur ensidig och oriktig hans uppfattning af saken var, men må vi ofta fråga oss själfva: motsvarar väl jag den Helige Andes fordran på mig? Öfverlämnar jag mig helt åt honom att brukas i hans tjänst?

Innan jag slutar, vill jag något vidröra den närvarande ställningen ute i Kina, hvarifrån jag helt nyligen återvändt. Vi veta alla, hur de styrande i Kina äfvensom en stor del af det kinesiska folket arbeta på att tillägna sig europeisk civilisation. Orsaken till denna sträfvan är, att de önska blifva lika mäktiga som européerna, skaffa sig en så stark armé och en så stor flotta, att de kunna göra motstånd mot de påträngande västmakterna. De hafva sett, hur japanerna lyckades drifva undan ryssarne, och nu rusta de sig för att kunna göra detsamma, om någon angriper dem. Allt detta gör dem villiga att låta sig undervisas af européer, och vi missionärer finna, att de äfven äro villiga att lyssna till evangelium. Ett begär att forska och lära har gripit folket. Detta är ett underbart tillfälle att göra evangelium kändt bland detta folk. Ett större tillfälle har aldrig gifvits Guds barn än

det, som nu erbjudes i Kina. Må vi besinna, att det ej kommer att ständigt stå oss till buds. Vi kunna vara förvissade om att, innan många år gått, skall västerns filosofi och antikristliga åskådningssätt tränga fram. Om vi ej nu gifva Kinas folk evangelium, skall Kina sannolikt innan kort blifva genomsyradt af antikristliga läror. Guds barn bära det stora ansvaret att göra, hvad de kunna för att motsvara Kinas andliga behof. Tro vi Jesu ord, då han sade: »Jag är vägen, sanningen och lifvet», och aposteln Petri ord: »Det är icke något annat namn under himmelen, bland människorna gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta», och aposteln Pauli utsaga om efesiernas ställning, innan de kommo till tron, Ef. 2: 12, måste det blifva mera allvar i vår bön, i våra ansträngningar och vårt utgifvande för detta folks frälsning.

De kinesiska kvinnornas fötter.

Slutet på en tusenårig tortyr.

Då för en del år tillbaka några damer i Shanghai slöto sig tillsammans och bildade »*Tien Tsu Kuei*» (sällskapet för naturliga fötter), blefvo de föremål för många utländingars hån. Tilltrodde de sig kunna öfverändakasta ett tusenårigt bruk? Visste de ej, att i alla länder finns det intet farligare än att blanda sig uti sociala plägseder?

Voro de beredda att, om så fordrades, gå barfota på gatorna genom Shanghai för att förfäkta sin sak?

Med åtlöje dödas sällan en god sak!

Sällskapets medlemmar insamlade penningar, utfäste pris för uppsatser, läto trycka traktater och spredo desamma vidt och bredt öfver det stora kejsarriket. Då de kinesiska studerandena i tiotusental samlades till sina examina, utdelades bland dem bundtar af dessa traktater.

Möten höllos, ämbetsmän intervjuades, t. o. m. vice konungar, och till änkekejsarinnan ingafs ett betänkande, tryckt i guld på hvitt satin och undertecknadt af nästan hvarje europeisk dam i Kina.

Följden har blifvit, att en af de största reformer i världen nu i tysthet håller på att genomföras i Kina. Sedan negerslafveriets afskaffande har dess motstycke icke funnits. För 10 år sedan förkrympte hvarje respektabel kvinna sina fötter för att tillfredsställa männens förvända smak och blifva kvalificerad för giftermål.

Under flera år hade missionärerna försökt uppfostra de kristne till att afstå från detta grymma bruk, genom hvilket, enligt kinesiska beräkningar, 10 % af flickorna i Kina årligen torteras till döds och återstoden dömes till ett lif af lidande med förminskad arbetsförmåga. I provinsen Kuangtong måste flera kvinnor bäras omkring på ryggen, under det de i andra delar af riket måste krypa på sina knän.

Änkekejsarinnan kommer till hjälp.

Ändtligen utfärdades ett kejserligt edikt.

Därefter utfärdade vice konungarne, en i sänder, proklamationer emot fotbindningen, vanligen efter en intervju, eller sedan de mottagit ett bref från någon af sällskapets sekreterare. Och nu börja fötter af naturlig storlek vara en rätt vanlig företeelse. Kina förändras med stor hastighet.

I Shanghai hafva rika ämbetsmän upprättat en skola för sådana flickor af goda familjer, som ännu ej hafva bundit sina fötter eller ock aftagit bandaget i förhoppning att sedan blifva lärarinnor.

Ehuru alldeles nyligen börjad har densamma allaredan 80 helpensionärer. Vid den första terminsafslutningen var lokalen packad af kinesiske herrar, som ville bevittna resultatet. Sondottern till en af de högste ämbetsmännen i Shanghai deklamerade, rent och tydligt, ett poem på engelska; några småflickor sjöngo en sång, också på engelska.

Därefter sjöngo alla en sång mot fotbindning, och flera musikstycken utfördes på piano. Efteråt var gymnastikuppvisning. Det är att märka, att engelska, musik och gymnastik äro alldeles nya saker för de kinesiska flickorna.

På sådant sätt utvecklas anti-fotbindningssällskapets verksamhet till en rörelse för högre bildning.

Och när Kinas 200 millioner kvinnor alla få naturliga fötter, förskaffa sig färdighet i att sy, tvätta, hålla sina hus och barn rena, såväl som skicklighet i språk och musik, kunna vi med skäl vänta en förbättring af hela den kinesiska rasen.

(Mrs Archibald Little i London Daily Chronicle.)

Från hemarbetet.

Missionens 19:de årsfest, som hölls Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan, Stockholm, inleddes af kommittéens ordförande, kommendör O. v. Feilitzen, med Es. 59: 19: *Och i väster skall man frukta Herrens namn och i öster hans härlighet, ty han kommer såsom en hopträngd flod, som Herrens väder drifver.*

Med några ord tecknades missionens framgång i Kina, särskildt under den senare tiden, och uppmanades Guds församling till tack och lof för de stora ting, Herren gjort i detta land. För snart ett hundra år sedan fanns där icke mer än en missionär, men nu finnas öfver tre tusen missionärer i Kina och omkring 250 tusen medlemmar i den kristna församlingen.

Efter års- och revisionsberättelserna talade missionsföreståndaren J. Lindgren, kraftigt och lärorikt, öfver ämnet: *Missionsspörsmål, besvarade af Frälsaren.* (Vi skola framdeles införa detta föredrag i S. L.)

Vid den gemensamma middagen för vänner till Kina-missionen lästes uppmuntrande bref från flere af missionärerna och utbads rik välsignelse från Gud öfver arbetarna och arbetet ute på fältet samt öfver missionens vänner och medarbetare i hemlandet.

På kvällen höll missionär Folke missionspredikan och skildrade på ett gripande sätt de stora skarornas behof af evangelium.

Som det var den bestämda veckan till bön för

Kina, afslöts dagen med ett bönemöte. Och vänta vi i tron, att Herren skall efter sin nåds rikedom besvara de hjärterop, som uppsändes till honom om välsignelse öfver Kinas land och folk, att många dess söner och döttrar skola vända sig till Herren och blifva lefvande Guds barn.

* * *

Mycket kärt var det besök, vi nyligen haft af mr och mrs Hoste. De anlände till Stockholm den 26 maj och stannade hos oss till den 4 juni. Under vistelsen här höll mr Hoste trenne föredrag, nämligen ett på K. F. U. M:s lokal, ett på missionshemmet samt ett i Blasieholmskyrkan. (Se sid. 90!).

Så väl genom föredragen som äfven genom det personliga umgänget med dessa kära, ödmjuka,

D. E. Hoste.

kristna vänner fingo vi en klarare inblick i ställningen på missionsfältet, än hvad vi förut haft, och kunna därför bättre fatta de stora svårigheter, som missionärerna i sitt arbete ofta stå inför, de oerhörda behofven af arbetare i den stora skörden och de rika tillfällen till utvidgad verksamhet, som i denna tid erbjuda sig åt den kristna församlingen. — — — Men allt detta bör i sanning mana oss till ifrigare bön, att Herren med en rikare kraft måtte välsigna sina tjänare och tjänarinnor såväl på missionsfältet som i hemlandet. Ja, ropar det icke till oss: »varen nu icke försumlige! ty eder har Herren utkorat, att I skolen stå inför hans ansikte till att tjäna honom och till att vara hans tjänare och antända hans rökverk?» 2 Krön. 29: 11.

Brefafdelningen

Tongchow den 22 mars 1906.

Käre broder!

»Mig förutan kunnen I intet göra.»

Har länge tänkt sända några rader. Är nyss hemkommen från en liten tids besök på en af våra utstationer, Huacheo, hvarom jag tänkte meddela något. Det har lyckats oss därstädes få hyra en lämplig gård, som nu blifvit öppnad för evangelisk verksamhet. Församlingen på platsen, d. v. s. i närmaste trakten, betalar halfva hyran och bröderna själfva hafva utfört reparationerna. Jag reste dit upp, just som dessa skulle börjas. Första söndagen gjorde samtliga ett sammanskott af dagsverken, som de sedan fullgjort. Andra söndagen hade vi kollektmöte, då de insamlade omkring 25 kronor, på 15 man, hvilket öfver hufvud taget uppgår nästan till en half månads inkomst per man. Deras offervillighet och intresse gladde mig mycket. De arbetade med lust och glädje hela dagarna. Kväll såväl som morgon samlades vi till bön och bibelläsning. Nästan alla äro utifrån landet. Stadsbefolkningen är, som oftast, svåråtkomlig och ointresserad. Jag besökte under min vistelse där flere butiker och predikade på torget framför rådhuset, men det vann ej mycket gehör, eller rättare sagdt mottaglighet. De kunna nog höra på med ett slags intresse och af artighet, men så snart man ger dem ett tillfälle kasta de gärna in ett annat samtalsämne och söka komma in på andra frågor. Våra västerländska förhållanden, seder och bruk m. m. locka naturligen deras vetgirighet. Men det, som rör själen och frälsningen, har vanligen föga anklang i deras hjärtan. Undantag finnas ju, och ett sådant mötte jag härom dagen. Jag har här i Kina aldrig förr träffat en person med så stora andliga behof och för evangelium så öppet sinne. I slutet af förra veckan inkom en förmiddag hit på stationen en 40 års man, som tillfälligtvis uppehöll sig i staden. Han har sitt hem några mil norrut. Infödde evangelisten mottog honom och satt länge och samspråkade med honom. Han öfverraskades genast af mannens odelade intresse i det, som sades. När han gick, bad han få taga med sig en liten traktat, som han ville studera. Strax efter middagen återkom han, sade sig hafva läst traktaten och ville höra mera. Jag satt länge och samtalade med honom, hvarunder jag fick höra något af hans historia. Vid nio års ålder hade han, ensam ute på en väg, blifvit öfverfallen af en varg, som slitit bort hans ena öga — hans ena ögonhåla var alldeles igenvuxen —, men som genom ett underverk blef han räddad af personer från den närliggande byn. Jag påpekade för honom, att det var Gud, som sparat hans lif, för att han skulle lära känna honom och blifva frälst. Att det var *»t'ien»* — försynen — som bevarat honom, hade han klart för sig. Kanske var det också af tacksamhet, som han sedan beslöt att genom återhållsamhet och ett rent lefverne söka erhålla himmelens bevågenhet. I tjugo år — berättade han mig — hade han varit en sträng

vegetarian och ej smakat något, som kunde orena honom. När han nu fick höra, att han på denna väg ej skulle kunna vinna salighet, och att allt detta var fåfänga botöfningar, sade han sig vilja genast upphöra därmed. Jag bjöd honom in i mitt enskilda rum och genomgick med honom de viktigaste grunderna i kristendomen. En uppmärksammare lärjunge, med ett så vaket, mottagligt sinne har jag ej haft i Kina. Oftast när kineser för första gången hälsa på oss i våra enskilda rum, så bruka deras intresse och uppmärksamhet till största delen vara riktade på de utländska småsaker, som komma under deras ögon, och hvilka naturligen måste väcka deras förvåning och beundran. Mannen i fråga var under hela tiden så uppe i vårt ämne, att han ej hade någon blick för omgifningen. Hvarje ord och fråga tycktes han fatta; och förvånande var det att se, huru han gjorde slutledningar, som ådagalade, att han uppfattat den djupare innebörden i lärdomarne. Ej nog kunde han förvåna sig öfver att läran kunnat bli så dyrbar för våra egna hjärtan, att vi blifvit villiga att lämna land och hem, kära anhöriga och rest denna långa väg för att »förmana andra». Han medtog en katekes, när han gick härifrån, för att följande dagen återvända till sitt hem igen. Jag har ej återsett honom sedan dess, men han lofvade, att när han återkom till staden, han skulle komma tillbaka för att få mera undervisning och flera böcker. Mannen var nämligen läskunnig. Jag vill till sist bedja våra medarbetare i bönen att komma ihåg denne man. Bedjen, att Herren må föra honom ut i ljuset och i Jesu Kristi frihet!

Hjärtliga hälsningar från oss alla här i Tongchowfu.

I Herren tillgifne
J. Bölling.

* * *

Sinan Hsien den 2 april 1906.

Det är nu rätt länge, sedan jag skref något om staden Sinan, där jag bor. Dessa sista 3 à 4 månader har Herren märkbart gått fram här, och vill jag därför delgifva missionsvännerna något af det, vi sett och erfarit.

Bland annat har ej mindre än 30 opierökare blifvit afvanda från sin last under denna vinter. Flere utaf dessa hafva köpt biblar och sångböcker och anse sig såsom sökare i läran. Några hafva blifvit härligt botade från sjukdomar och andebesättelser. Ännu en plats, utom Kuangkeo, har blifvit öppnad genom opieasylverksamhet. Platsen heter O-t'eo och ligger 25 li härifrån. Evangelisten Ch'en har varit där en tid och med en annan församlingsmedlems hjälp hållit opieasylen öppen nu öfver en månad. De äro mycket påverkade af Guds Ande där, så att ej blott de, som afvants från opium, utan äfven flere andra komma till mötena och studera med intresse läran. De hafva beslutit att själfva öppna predikolokal, om vi vilja sända dem predikanter, hvilket vi med glädje kunna göra, sedan vi fått sådana män till våra medhjälpare, som både villigt gå åstad med det glada budskapet, och som äro i stånd att meddela, hvad de själfva mottagit.

Min evangelist, Feng, d. y., har beslutit att afskilja ett större rum åt gatan i sitt hus till gatukapell. Hans nyligen hyrda hus ligger midt i affärscentrum och passar mycket bra till gatukapell. Ingen påtryckning utifrån har förmått honom därtill, utan det är friviljeoffer, som han ger Herren såsom tackoffer för undfången nåd. Han har nämligen en tid varit likgiltig och kall och därunder kommit i en frestelse, som Herren nådigt frälste honom ur, dock ej utan fall. Emellertid tyckes han nu hafva tagit emot riklig nåd och vill erkänna sin tacksamhet mot Herren genom detta offer. Han har just nu trädt i faderns ställe såsom min evangelist. Den gamle orkade ej följa mig i byarne.

En längre bibelkurs hölls här också på nyåret af missionär Blom. Deltagarna voro mycket tacksamma för densamma. Kineserna hafva ej haft de fördelar som vi att från barndomen få det Heliga Ordet inplantadt. Därför äro alla bemödanden att göra dem hemmastadda i sina biblar välkomna.

En gosskola hafva vi också fått öppna under detta nya år. Eleverna äro nu 9 till antalet. Ämnena äro: kristendom, innanläsning, geografi, räkning, romanisering, sång och skrifning. En skicklig kinesisk lärare är min medhjälpare, men, som han ej ännu är troende, måste jag själf leda kristendomsundervisningen och de västerländska ämnena, förstås. Herren ger underbar nåd och kraft och mycken glädje i arbetet. Det har länge stått för min inre syn en tafla, föreställande »punden» och räkenskapsdagen, huru somliga kommo fram med sina pund dubbelt förkofrade och fingo mottaga belöningens ord af Herrens mun. Min bön är, att Herren måtte hjälpa mig att *så* till hans ära använda alla gåfvor och krafter, som han nedlagt hos mig, att han kan förkofra dem och skickliggöra mig att göra *all* hans vilja, fullkomligt efter det mönster, han själf visat mig. Han är *all* nåds Gud, och han ger sin nåd på *alla* sätt. Och han ger den efter Kristi gåfvas mått — *»öfverflödande»*.

Syster Maria Pettersson har just varit häruppe ett slag, och vi hafva skrifvit röstsedlar för val af representanter för vår mission vid hundraårskonferensen i Shanghai nästa år.

Hvarje mission har rättighet att sända en delegerad på 10 missionärer. Vi hafva alltså rättighet att sända 4 stycken. Icke delegerade få komma, huru många som helst, om de i tid skaffa sig bostad i Shanghai. Jag skulle mycket gärna vilja resa ned då, om Gud bereder vägen för mig.

Jeremia 3: 19.

I Herren tillfredsställda
Sigrid Engström.

* * *

Yuncheng den 30 mars 1906.

Herren hade beredt dem glädje, därmed att han vändt den assyriske konungens hjärta till dem. Esra 6: 22.

Älskade missionsvänner!

I Yuncheng, där jag för närvarande vistas, har jag varit i tillfälle att se, huru Herren öppnat hjärtan och hem, hvilka förr voro hårdt tillslutna för hans tjänare.

En familj här, hvilken jag i fru Sandbergs sällskap några gånger besökt, är just ett prof på Guds makt i detta afseende. Hela familjen var mycket fientligt sinnad ej blott mot missionärerna utan äfven mot alla, som ville tro på utländingarnas Gud. Härutinnan utmärkte sig

Särskildt en ung flicka, sonhustru i familjen, och hennes svärmoder. De ville icke mottaga något besök hvarken af missionärer eller deras troende medarbetare, ej heller kommo de till mötena. Mot sin mor var den unga flickan mycket svår, emedan denna ville tro på Herren. Modern bodde dock ej i samma hus, hvarför hon ibland kunde komma till oss.

Emellertid fick en yngre son i huset ondt i ena foten. De hade då ingen annan utväg än att komma hit för att få hjälp. Som det onda var af sådan beskaffenhet, att gossen på en tid ej fick stödja på foten, måste de, om de ville ha hjälp, låta missionärerna komma till hemmet och sköta honom där. Det heter: »nöden har ingen lag»! Det blef nu så, att Judit Gustafson och fru Sandberg skötte gossen, tills han blef fullkomligt återställd.

Så hade Herren genom denna sjukdom fått öppna detta hem. De blefvo nu allt vänligare stämda mot oss och började äfven besöka mötena.

Den flicka, som varit mest fientlig, fick också ondt i sina fötter. Hon vände sig äfven hit för att få hjälp. Stortånageln på båda fötterna var alldeles invuxen i köttet, en följd af den ohyggliga fotbindningen. Arma kvinnor i Kina, hvad de få lida genom denna omänskliga sed! Sist vi besökte deras hem var hennes fot något bättre. Vi blefvo vänligt mottagna, och fru Sandberg talade och bad med dem. Själfva fingo de också bedja. Det är underligt att tänka sig dessa människor, som för en kort tid sedan voro så fientliga, nu bedjande till Jesus.

Vänner, bedjen för denna familj, att Herren må få rum i deras hjärtan, så att där måtte blifva ett rop till honom om hjälp ur synd och hedendom! Tacken också Herren med oss, för hvad han har gjort!

Hvad han börjat, skall han fullborda.

Många hälsningar till alla läsare af Sinims Land.

Eder i arbetet deltagande
Olga Ahlman.

Axplock från fältet.

Fru *Anna Hahne*, som blifvit återställd från sin svåra sjukdom, skrifver från I-shi den 3 april. »De kristna prisa Herren för hans stora nåd mot oss, och hedningarna säga 'de hafva verkligen en Gud, som är mäktig att hjälpa'. — Vi ha i dag slutat vårt stormöte. Sammanvaron var mycket välsignad. Bröderna A. Berg och H. Tjäder voro här. Br. B. predikade båda dagarna. Br. T. ledde möten för utomstående. I går kväll hade vi ett väckelsemöte, då 8 män och 10 kvinnor bådo om frälsning från sina synder. Min man ledde församlingsmötena. Vi fingo glädjen att döpa 5 män och 1 kvinna. Kapellet var fullsatt och halfva främre gården uppfylld af folk båda dagarna. Likväl besöktes mötet endast af några få personer från vår största utstation, Pei-chuan.

Vår gosskola är talrikt besökt. Vi ha 25 elever och kunde få flere, om det funnes utrymme. Vi ha i distriktet 4 opieasyler, som Herren tydligt bekänt sig till. Uti ett par af dem finnas verkliga sökare. Herren har ju sagt: 'den som söker han finner'. Må så ske med dessa arma!»

* * *

Från andra svenska missionsfält.

Ur **Svenska Missionsförbundets** årsberättelse för 1905 hafva vi hämtat nedanstående uppgifter om förbundets yttre mission.

Berättelserna från missionen i *Kongo* tala om stadga i arbetet och utveckling i en god och sund riktning. Att statistiken äfven i år visar en liten minskning i församlingsmedlemmarnas antal, beror i hufvudsak på den allt fort så stora dödligheten, som uppgår till 8 à 10 %.

En glädjande företeelse är, att underhållet för de infödde medarbetarna allt mera öfvergår i de infödda kristnas händer. Insamlingen bland de infödda har varit större än någonsin förut. Man hoppas att inom jämförelsevis kort tid komma därhän, att alla infödde evangelister och lärare samt alla byskolor helt underhållas af de kristna utan hjälp från Missionsförbundet. Tre af de kära sändebuden ha under året gått in i den eviga hvilan.

Från missionen i *Kina* ha underrättelserna i allmänhet varit mycket uppmuntrande. En tomt är i Macheng inköpt för en ny hufvudstation. För en praktisk kvinnoskola har en byggnad uppförts i Huanchow. För evangelistskolan i Wuchang, där infödde arbetare utbildas, har antagits en väl utbildad, infödd lärare. Några nya utstationer ha öppnats. Som utgifterna för denna mission årligen stiga rätt betydligt, har styrelsen öfvervägt, om icke någon reform bör ske i det system, som i vissa afseenden följes. För den skull anser styrelsen, att ett personligt besök på missionsfältet af någon dess ledamot skulle vara betydelsefullt både för förbundet och missionärerna. — Från detta fält har Herren hemförlofvat fru Kristina Tonnér.

Missionen i Kinesiska Turkestan, som i flera år fått arbeta under ganska ogynnsamma förhållanden, har nu lämnat glädjande underrättelser, som tala dels om förtroende från folkets sida, dels nämna exempel på hedningar, som synas ha börjat lyssna till evangelii glada budskap. Denna mission är den enda protestantiska missionen i hela det stora, andligt öde Turkestan.

Missionen i *Kaukasien* har trots de revolutionära rörelserna hela året fått vara i en verksamhet, som särskildt under denna tid säkert icke varit minst betydelsefull. Själfva skonade från olycka ha missionsarbetarne i hem och på sjukhus fått bringa ordets tröst till sårade och döende.

Missionen i *Persien* har fortsatt sin verksamhet, likaså missionsarbetet i *Petersburg*, dit ännu en arbetare blifvit sänd att verka bland den svensktalande befolkningen samt bland skandinaviske sjömän.

Missionen i *London* har fortsatt sitt arbete bland landsmän i den stora världsstaden. Äfven under det flydda året ha unge män där funnit frid med Gud.

I *Sunderland* har *sjömansmissionen* sått evangelii säd på en förhoppning.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen.

Se syster Engströms bref och »Axplock från fältet».

Böneämnen.

Se broder Böllings och syster Ahlmans bref!

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
434.	Undersåkers mfg gm J. Å.,	75: —	
435.	E. R., »Tackoffer	100: —	
436.	Från missionsvänner i Usta gm F. D.	25: —	
437.	H. Ö. Sthlm, »Tionde»	10: —	
438.	»En tacksamhetsgärd till Herren fr. årets konfirmander i Vånga» gm O. E.	25: —	
439.	A. P:s sparbössa gm M. B.	3: 45	
440.	Sparbössemedel gm M. B.	26: 68	
442.	Glemminge missionsarbetsförening gm H. E. H.	20: —	
443.	F. V. B., Sundbyberg	20: —	
444.	Sparbössemedel från Ånge gm M. P.	23: —	
445.	Okänd gm R. D., Örebro	2: 50	
447.	K. G. M.	10: —	
448.	Sparbössemedel fr. missionsvänner i V. Ryd gm A. Y.	19: 10	
449.	A. Th—r	— 61	
450.	»Tackoffer»	50: —	
451.	S. A. B., Gölhult, Kristdala	5: —	
452.	H. B.	10: —	
453.	E. W.	10: —	
454.	Från Leufsta Bruk gm O. B.	50: —	
455.	J. S., Uppsala	50: —	
456.	Gm M. N., d:o	28: 33	
458.	Kollekt i Mikaelskapellet	30: 97	
460.	S. E., Kumla, Mika 2: 13	15: —	
461.	L. E. S., gm A. B., Skellefteå	5: —	
462.	F. E., Sthlm	20: —	
463.	Barnföreningen i Berghäll gm M. L., Helsingfors	71: 60	
465.	S—n Ubbarp, gm E. S., Jönköping	10: —	
466.	O. L., gm d:o	7: 75	
467.	P:s sparbössa gm M. T.	5: 15	
468.	E. C.,	5: —	
469.	A. A., Sthlm	20: —	
470.	Frakt till jullådan fr. F. M., Glemmingebro	10: —	
472.	S. E—n	35: —	
473.	Skolbarn i Norrmesunda och deras lärarinna gm L. H. Z.	5: —	
474.	S. T.	10: —	
475.	Syfören. vid kyrkan, St. Mellösa, gm A. S.	30: —	
476.	D:o i Egeby gm d:o	30: —	
477.	D:o i Knarstad gm d:o	12: 50	
478.	Skärstads norra Jungfruförен. gm S. S., Lyckås gård	10: —	
479.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, gm A. R. till J. Böllings underhåll	100: —	
480.	H. H.	10: —	
481.	Af lärare & lärarinnor i Adolf Fredriks folkskola gm O. H. till fr. F. Hallins underhåll	47: —	
482.	Hörsta Ynglinga- o. Jungfruförен. gm P. L., Hörsta	10: —	
483.	Missionsvänner i Hörsta gm d:o till A. Hahnes underh.	20: —	
485.	Betesda ungdomskrets, Sthlm, gm G. E. P.	25: —	
486.	Onämnd, Attmar, gm P. J. S., Sundsvall	10: —	
487.	Gm A. R., Tuna, Matfors	20: —	
489.	Matt. 28: 19	50: —	
490.	Sparbössemedel fr. ss. i Brummerska skolan	100: —	
491.	Ungdomsfören. i Rörstorp gm P. A.	10: —	
492.	O. E. U., Sthlm	50: —	
495.	E. & M. K.	500: —	
496.	I breflådan Kristi Himmelsfärdsdag	3: —	
497.	T. H., Sthlm	15: —	
498.	I. F.	200: —	
	Transport kr.	2,066: 64	
	Transport kr.	2,066: 64	
499.	Insaml. vid missionsstund i Binninge den 24 maj gm G. W.	6: 81	
500.	Sparbössepengar	10: —	
501.	Gm A. B. till E. B:s underhåll	600: —	
502.	A. B.	100: —	
503.	Gm F. F., Nacka, (däraf fr. S. Å. kr. 18: 20)	19: 40	
504.	Kollekt Kristi Himmelsfärdsdag i Långåsa gm A. B., Barkeryd	8: 85	
505.	J. J., Tranås, gm K. B.	25: —	
506.	V. A.	10: —	
507.	K. H.	5: —	
508.	Apostlagärningarna 13: 47, 48	200: —	
509.	Sparbössemedel M. E:ths gm A. R., Gbg	7: 20	
510.	Tomatorps mfg gm P. J. A., Kanalen	30: —	
511.	Frakt till jullådorna gm M. K.	25: —	
513.	E. & G. D., Göteborg, gm J. R.	17: 15	
514.	E. & J. R., »Tackoffer»	50: —	
515.	K. D., Örebro	2: 10	
516.	J. N., Kramfors	15: —	
517.	K. S., Bornholm	15: —	
518.	»Onämnd, Skåne»	25: —	
519.	L. E., Sthlm	5: —	3,243: 15

Till särskilda ändamål:

441.	A:de B., till infödd evangelist	75: —	
446.	K. F. U. M., Helsingborg gm P. W. till E. O. Beinhoffs evangelisationsresor	113: 81	
457.	Kinakretsen i Uppsala till inf. evangelist i Berglings distrikt gm M. N.	150: —	
459.	Jönköpings kristl. kvinnoförbund till underhåll af inf. bibelkvinna	100: —	
464.	D:o d:o	50: —	
471.	A. B. & S. N. till underhåll af inf. evangelist i Berglings distrikt	75: —	
484.	S. M. K:s syfören. till underhåll af bibelkvinnor åt S. Engström & E. Blom	114: 32	
488.	Från Redbergslids syfören. till S. Engström för kapellets inredning	15: —	
493.	E. O. U. till inf. evangelists underh. i Berglings distrikt	50: —	
494.	Alingsås mfg till underh. af tvänne barn i A. Janzons skola	90: —	
512.	Folkskolebarn i Baggetorp gm M. K. till S. Engströms skola i Sinan	5: —	838: 13
	Summa kr. för maj		4,081: 28
	Under jan.—april månader kr.		27,929: 20
	Under jan.—maj månader kr.		32,010: 48

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Och den som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud.

Vänner till missionen, som erhålla sig tillsända ex. af Sinims Land, ombedjas godhetsfullt att utdela dem.

Redaktionen.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.